

• ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ •

ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ

• ΕΦΗΜΕΡΙΣ •

Γ. Μορ

SORESCO ZINGO

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Γ. ΜΑΝΟΥΣΟΣ

Ἐκαστον φύλλον παράδες 20

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

Ο ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

Γραφεία: Κουρσούμ χάν, αριθμ. 3.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ετησία	έν Κωνσταντινουπόλει	Γρ.	30
	> ταῖς Ἐπαρχίαις	>	40
	> τῷ Ἐξωτερικῷ	Φρ.	10
Ἑξάμηνος	> Κωνσταντινουπόλει	Γρ.	15
	> ταῖς Ἐπαρχίαις	>	20
	> τῷ Ἐξωτερικῷ	Φρ.	5

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

Τὰ ἐπίκαιρα. — I. Βέργα. Τὸ κυνήγι τοῦ λύκου. (δράμα). — Δ. Π. Φωτεινοῦ. Στίχοι ἀρχαῖοι. — Ὀμηρικοῦ. Τὸ συλλαγητήριον τῶν σκύλων (εἰς). — Ν. Ἀμουργιωῦ. Ὑποβολή (ποίημα). — Ν. Ν. Ἐλευθερίου. Συνοικίων (μετάφρασις). — Ἀδός Δ. Ε. Συμβουλαὶ διὰ κορίτσια. — Γ. Μος. Ἐκδόσεις. — Πενιές, ἀνέκδοτα, ἀστεῖα, ἀλληλογραφία, εἰκόνες.

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὰ πολιτικά πράγματα τῆς χώρας θολοῦνται. Τὰ ἐξωτερικά ζητήματα λαμβάνουν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν διαφόρους τροπὰς. Ἐμπαυζόμεθα πότε ὑπὸ τῆς μιᾶς δυνάμεως, πότε ὑπὸ τῆς ἐτέρας καὶ ὁμως κλείομεν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀποκοιμώμεθα. Τὰ ἐξωτερικά μας ζητήματα χρῆζον κάποιας λύσεως, τοιαύτης ἢ τοιαύτης. Τὸ κράτος, τὸ δυστυχὲς αὐτὸ κράτος, ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ ἀφῃρῇ ἡσυχον ἕνα κατορθώση νὰ θεραπεύσῃ τὰς ἐσωτερικὰς του ἀνάγκας. Διότι ἡ ἐσωτερικὴ κατάστασις του εἶναι χειρότερα τῆς ἐξωτερικῆς. Ἡ ἀταξία ἀπὸ τῆς πρωτευούσης μέχρι τοῦ ἀπωτάτου χωρίου βασιλεύει ἐπικινδύνως. Ἡ περιουσία καὶ ἡ ζωὴ καὶ ἡ τιμὴ τῶν κατοίκων, τῶν πλέον ὑπομονητικῶν κατοίκων τῆς οἰκουμένης, δὲν εἶναι ἀσφαλῆς. Εἴμεθα ἔρμαια τῶν κακοποιῶν στοιχείων, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τῆς Πησ Ἰουλίου ἐσέρρευσαν ὡς καταστρεπτικὸς χείμαρρος εἰς τὴν ὄραιοιαν ταύτην χώραν. Εἰσέρρευσαν πειναλέα καὶ διψῶντα, μὲ μακροῦς ὄνυχας, τοὺς ὁποίους ἐμπήγουν εἰς τὰς σάρκας μας καὶ ὑπὸ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ὄμματα τῆς ἀστυνομίας. Οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι δὲν ἐκτελοῦν εὐσυνειδήτως τὸ καθήκον των καὶ τοῦτο ὄχι διότι δὲν δύνανται, ἀλλ' ἀδιαφοροῦν, διότι πενοῦν καὶ αὐτοί, διότι πάσχουν καὶ αὐτοί, ἐπειδὴ δὲν πληροῦνται τακτικῶς. Ποῦ λοιπὸν ἐξοδεύονται τὰ διάφορα δάνεια, τὰ ὁποῖα ἐπιβαρύνουν τὸ ἔθνος; Ποῖα εἶναι αἱ πλέον ἐπιγόνουσαι ἀνάγκαι, τὰς ὁποίας ἐπρεπε νὰ θεραπεύσωσιν οἱ διοικοῦν-

τες ἐκ τῶν πρώτων; Δὲν εἶναι αἱ τῆς ἀστυνομίας, δὲν εἶναι αἱ τῆς δικαιοσύνης, αἱ δύο αὐταὶ βάσεις ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐδράζεται ἡ ὑπόστασις κάθε πεπολιτισμένου κράτους; Τὸ τοιοῦτον, βέβαια, τὸ γνωρίζει ἡ Βουλὴ μας. Καὶ ὁμως αὐτὴ ἡ χαριτωμένη Βουλὴ, τὴν ὁποίαν ἀπὸ τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ συντάγματος τόσο ἀνυπομότως περιεμένομεν, τί ἔπραξεν ὅπως ἐπουλώσῃ τὰς τῶσας πληγὰς, αἵτινες μᾶς μαστίζουσι; Διεξήγαγε δορυβωδεστάτας συνεδρίας, ἔλαβε καὶ ἔστειλε συγκαροτήρια, διώριτεν ἐπιτροπὰς ἐπὶ ἐπιτροπῶν, ἔρριψε τὴν σφύρα καὶ μεμετροημένοι βήμασι βαίνουσαν κυβέρνησιν τοῦ Κιαμὺλ πασᾶ ἀπὸ ἀπλοῦ κομματισμοῦ ἢ πάθους κινουμένη καὶ τίποτε ἄλλου, ἐκοπάνισεν ἀέρα καὶ τίποτε περιτλέον. Τὰ σπουδαιότερα ζητήματα τὰ διήλθεν ἀβρόχοις ποσὶ καὶ μὲ πολλὰ σὲν σοὺς ὄλ. Καὶ ὁμως μετὰ δύο μῆνας ἴσως κλείσῃ τὰς πύλας τῆς καὶ οἱ βουλευταὶ θὰ μεταβοῦν εἰς τὰς ἐπαρχίας των ὅπως ἐφησυχάσουν ἀπὸ τοὺς πολλοὺς κόπους. Ἄς ἡσυχάσουν λοιπὸν μίαν ὥραν πρωτίτερα καὶ ἄς εἶναι βέβαιοι ὅτι ἔκαμαν τὸ καθήκον των. Διότι εἰς τὴν χώραν αὐτὴν καθήκον λογίζεται νὰ μὴ κάμῃ κανεὶς τίποτε. Ἄς ἐγείρουν τὴν ἐπίβλεψίν των ἀπὸ ὑπαλλήλους χαννωμένους, ἀπὸ ὑπαλλήλους, τοὺς ὁποίους τὸ ἀπὸν πολίτευμα συνήθισε εἰς τὴν ὀκνηρίαν, διότι ἡ ἐπίβλεψις των περιορίσθη μέχρι τοῦδε εἰς ἀπλήν μόνον ἐπίβλεψιν ἀνευ καμμίας ἄλλης ἀποτελεσματικώτερας ἐνεργείας. Ἄς μεταβοῦν λοιπὸν εἰς τὰς ἐστίας των νὰ ἡσυχάσουν ἀπὸ τοὺς βαρεῖς κόπους.

Τὴν ἰδίαν ἐνεργεῖαν, μὲ μυστικιστικώτερον ὁμως τρόπον, ἐφαρμόζουσι τὰ δύο Σώματα τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν κέντρου. Ἡ Μακεδονία εἶναι ἀνάστατος, ὁ Βούλγαρος μὲ τὴν κοπιερὰν αὐτοῦ μάχαραν διατρέχει αὐτὴν ἀπὸ ἄκρον εἰς ἄκρον, ἐν Ἱεροσολύμοις συμβαίνουν ἐκτροπώτατα πράγματα, ἡ τάξις διεσταλεῦθη ἀπὸ τὴν ζίζαν καὶ ἀπειλεῖται αὐτὴ ἡ ἀρπαγὴ τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ θρόνου καὶ τὸ παιριαρχεῖόν μας περιορίζεται εἰς ἀνταλλαγὴν τηλεγραφημάτων καὶ ἐπίδοσιν ἐντονωτάτων ταχυρίων εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐκκλησιαστικῶν. Αἱ ἴδιαι διαμαρτυρίαι, ὁ χαρτοπόλεμος αὐτὸς ὅπως τὰς ἐξαρχαίτισε ποτε κάποιος ἱεράρχης, ἐλάμβανον χώραν εἰς παρομοίας περιστάσεις καὶ ἐπὶ ἀπολυταρχίας, αἱ ὁποῖαι ὁμως πάντοτε κατέληγον εἰς τὸ τίποτε. Ἐδεχόμεθα τότε ὑποσχέσεις, δεχόμεθα καὶ σήμερον καὶ δὲν ἐφантаζόμεθα, οὔτε τώρα φανταζόμεθα ὅτι αὐταὶ εἶναι ἀπλοῦστατα ἐμπαιγμοί. Χρειάζονται σκέψεις καὶ ἐνεργεῖαι ἀποτελεσματικώτεροι. Διότι ἡ ἄβυσσος εἶναι πρὸ τῶν ποδῶν μας, ἄς συγκρατηθῶμεν. Ποῖα θὰ εἶναι αἱ ἐνεργεῖαι αὐταὶ δὲν γνωρίζομεν. Τὸ ἔθνος ἔταξεν ἀρμόδιους καὶ οἱ ἀρμόδιοι αὐτοὶ ἄς τὰς ἐξεύρουν.

I. ΒΕΡΓΑ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ: ΛΟΛΛΟΣ. — ΜΑΡΙΑΓΓΕΛΑ. — ΜΠΕΛΛΑΜΑΣ.

Ποιμενικὸν καλυβάσιον. Νύχτα μὲ ἀνεμόβροχο. Σωστός λύκος. Ἀκούονται χτυπήματα τῶνα-πάνω στ' ἄλλο εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου, ἀριστερά.

ΜΑΡ. Κατατρομαγμένη, μισογδυτὴ ἀκόμα, κλείουσα βιαστικὰ τὴν θύραν τῆς κουζίνας εἰς τὸ βάθος.

— Ἐρχομαί! . . . ἔρχομαί! . . . Εἶμαι στὸ κρεβάτι, γυνομαί . . . (Πηγαίνει ἐπὶ τέλους ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, κ' εὐρίσκειται ἀντιμέτωπη μὲ τὸν Λόλλο, βρογμένον-παππί, μὲ τὸ τουφέκι στὸ χέρι καὶ μὲ πρόσωπον ἀγροικημένον. Στέκει ὁ Λόλλος μὴ στυγμὴ ἀκίνητος στὸ κατώφλι, καὶ κοιτάζει ὀλόγυρα μὲ μάτια ἀνήσυχα καὶ ὑποψιασμένα. Ἐξὼ δογῆ Θεοῦ. Ἡ γυναῖκά του, καθὼς βλέπει ἐμπρὸς τῆς τὸν σύζυγον τέτοια ὥρα ἀσυνείδητη, μὲ τέτοιο καιρὸ, καὶ μὲ τέτοια μοῦτρα, ἀρχίζει νὰ τρέμῃ σὰν τὸ φύλλο, καὶ μόλις ἔχει προὶν νὰ τραυλίσῃ:

— Τί ἦταν; . . . Τί ἔτρεξε; (Ἄλλὰ αὐτὸς οὔτε «σκάσει» δὲν τῆς ἀποκρίνεται. Ἄνθρωπος λογόλογος, ἰδίως ὅταν εἶνε σὶς ἀναποδιές του. Μασσᾶ, αὐτὸς ξέρει τί λόγια μέσα στὰ δόντια του, κ' ἐξακολουθεῖ νὰ ψάχνῃ σὲ κάθε γωνιά μὲ μάτια θολωμένα. Ἡ λάμπα εἶναι ἐπάνω στὸ τραπέζι τὸ κρεβάτι στρωμένον καὶ ἀπειραχτὸ καλομανταλωμένη ἡ θύρα τῆς κουζίνας, εἰς τὸ βάθος, ὅπου πετεινοὶ καὶ κότες, τρομαγμένοι κ' αὐτοὶ ἀπὸ τὴν καταγίδα, χωρὶς ἄλλο, κάμνουν τόση φασαρία—ὥστε ἡ καυμένη ἡ γυναῖκα τὰ χάνει ὀλοένα περισσότερον, καὶ δὲν τολμᾷ οὔτε νὰ κοιτάξῃ στὸ πρόσωπον τὸν ἄνδρα τῆς.

— Χριστέ μου! τί φόβος μ' ἐκάματε κ' ἐπῆρα! . . . ΛΟΛ. (Κλείει πρῶτα-πρῶτα καλὰ τὴν ἐξώθυραν, κρομενῆ τὴν κάπα σ' ἕνα καρφὶ καὶ σκουπίζει μὲ τὸ μαντήλι του τὸν λύκον τοῦ τουφεκιοῦ, μουρμουρίζοντας:)

— ὦ! χαρὰ σ' το! σὲ κάνω καὶ φοβᾶσαι κ' ὄλας; . . . ὁ ἄντρας σου σὲ κάνει καὶ φοβᾶσαι τόρα;

ΜΑΡ. Μ' αὐτὸ τὸν καιρὸ! Μήπως κ' ἔχει καμμιά κακοτυχία στὴ στάνη; Γιατί τρομαγνᾶτε ἔξω μ' αὐτὸ τὸν καιρὸ;

ΛΟΛ. (Γυρίζοντας ἐδῶ κ' ἐκεῖ σὰν φάντασμα, σιγά-σιγά, σέροντας τὰ μουσκεμμένα τσαρούχια του, ψάχνοντας σὲ κάθε γωνιά μὲ τὸ τουφέκι στὸ χέρι. Ἡ γυναῖκά του ἀπ' ὀπίσω, μὲ ἀγωνία:)

— Πᾶω γιὰ τίς δουλειές μου. Φέξε μου, ἐκεῖ κάτω, πῶς ἀπ' τὸ κρεβάτι . . . Μὰ τί διάβολο ἔχεις καὶ τρέμεις ὄλη; Δὲν ἔχεις ἧπατα οὔτε τὸ φῶς νὰ σηκώσῃς ἀπόψε;

Ἡ Ἑλληνὶς καλλιτέχνις Ἀσπιώτου

(Ἐκ τοῦ Πανελλ. Ἡμερολογίου.)

ΜΑΡ. (ἀνήσυχη).— Πέπε μου, τί ζητᾶτε; ΛΟΛ. Φέξε μου, σοῦ λέω.

ΜΑΡ. Τὸ βλέπετε, ἐδῶ δὲν εἶνε τίποτα. ΛΟΛ. Εἶνε, εἶνε . . . Πρέπει νὰ εἶνε . . . Νάτο. (Σκύβει καὶ πιάνει ἕν κομματι ξύλο, λίγο μακρότερον ἀπὸ μιὰ πιθαμῆ.)

ΜΑΡ. Γι' αὐτὸ δὰ ἦρθατε; ΛΟΛ. (μὲ διαφοροῦμενον χαμόγελο:)— δι' αὐτὸ καὶ γὰρ καὶ ἄλλο . . . θὰν' ἐκεῖ χωρὶς ἄλλο . . . (Δείχνοντας τὴν θύραν τῆς κουζίνας εἰς τὸ βάθος.) — Βέβαια, ἐκεῖ εἶνε. (Πηγαίνει ν' ἀνοίξῃ.)

ΜΑΡ. (σχεδὸν χάνουσα τὰ λογικά της, δογῆ καὶ τοῦ βγαίνει ἐμπρὸς, μὲ τὰ χέρια τεταωμένα, κίτρινη σὰν τὸ πανί.)

— Μὰ τί ζητᾶτε; . . . Δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ τοῦ πῆτε; ΛΟΛ. Βέβαια . . . γιατί ἔχει; . . . γιατί τόχα νὰ μὴ σοῦ τὸ πῶ;

ΜΑΡ. (ὀλότρεμη:)— Πέστε μου τί σὰς χροιάζεται . . . Νὰ σὰς τὸ φέρω ἐγώ . . . Δὲν εἶμαι γῶ γυναῖκά σας;

ΛΟΛ. Βέβαια . . . Γυναῖκά μου εἶσαι . . . Πολὺ σωστά . . . Πήγαν' ἐμπρὸς ἐσὺ, μὲ τὸ φῶς . . . Ἄνοιξ' αὐτὴ τὴν πόρτα, ἔμπρὸς! . . . (Ἐξαφρα χύνεται ἀπάνω τῆς, ἐνῶ πηγαίνει νὰ τῆς πῆσῃ ἡ λάμπα, καὶ τῆ; τὴν ἀρπάζει ἀπ' τὸ χέρι.)

— Εἶ, Μαριάγγελα! . . . θές νὰ μ' ἀφήσῃς σκοτεινά . . . γιὰ νὰ μὴν εἶδῃ τίποτα;

ΜΑΡ. (ταραγμένη, τραυλίζουσα:)— Μὲ τόσα καν-

σόξυλα ποῦν' ἐκεῖ μέσα!... φοβοῦμαι νᾶμπω μὲ τὸ φῶς μὴν τύχη καμμιὰ ἀναποδιά... Πέστε μου, τί σᾶς χρειάζεται, κ' ἴσως μπορῶ νὰ σᾶς τῶρω ἐγώ...

ΛΟΑ. (ἀφοῦ ἐδίστασε μιὰ στιγμή:) — Νά... γυρῶ ἕνα σχοινάκι, γὰρ νὰ δέσω στὴν ἄκρη του αὐτὸ ἐδῶ τὸ ξυλαράκι.

ΜΑΡ. Θέλετε τὰ δέματα τῆς ποδιᾶς μου; Σᾶς κάρουνε;

ΛΟΑ. (γελῶντας) Νά... μὲ τίς βρακοζῶνες τῶν γυναικῶν δέγεται κ' ὁ διάβολος ἀκόμα!... (Βάζει τὴν λάμπα ἐπάνω στὸ τραπέζι, ἀκκουμπᾷ τὸ τουφέκι στὸν τοῖχο, κάθεται ἐκεῖ κοντὰ ἐπάνω στὸ σκαμνί, σκυφτός, μ' ἀνοιχτὲς τίς ἄντζες, μὲ τὰ χέρια κρεμασμένα ἀνάμεσα στὰ σκέλια του, χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε ἄλλο. Ἡ Μαριάγγελα βγάζει τὴν ποδιά τῆς καὶ τοῦ τὴν δίνει ἐκεῖνος τὴ σκουνιτᾶ πέρα, ἐπάνω στὸ τραπέζι, δίπλα στὸ κομμάτι τὸ ξύλο. Ἡ γυναικᾶ του στὸ ἀναμεταξὺ τοῦ βάζει ἐμπρός του φωμί, κρασί, τυρί, ὡς καὶ τὴν πίπα γεμάτη σὰ νὰ μὴ ξεύρει πειὰ τί κάμνει, ἀπὸ τὴν τόση ταραχὴ τῆς.)

— Τί συλλογέσαι; Ποῦ ἔχεις τὸ μυαλό σου; Κάθε πράγμα μὲ τὴ σειρά του, βρέ ζῶο! (Βγάζει τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὴν τσέλη τὸ ἀνοίγει καὶ ἀρχίζει νὰ τρώγῃ ἀργὰ ἀργὰ, μὲ τὴν πλάτη στὸν τοῖχο καὶ μὲ τὴ μύτη στὸ φαγὶ ἐπάνω. Κάπου-κἀπου σηκώνει τὸ κεφάλι καὶ στρέφει κατὰ τὴ θύρα τῆς κουζίνας μιὰ ματιὰ, τὴν ὁποίαν ἡ γυναικᾶ του παρακολουθεῖ μὲ ἀγωνία.)

Φάνηκε ἀπ' ἐδῶ ὁ Μπελαμᾶς;

Μαρ. (ἀφήνει καὶ τῆς πέφτει τὸ πιάτο ἀπ' τὸ χέρι στὸ τραπέζι, ἐνῶ τὸν ὑπηρετεῖ, καὶ τραυλίζει:)

— Ὅχι... γιατί... Δὲ φάνηκε.

Λολ. (Μουρμουρίζει καὶ ἀκατάληπτα λόγια μέσα στὰ δόντια του καὶ χύνει κρασί στὸ ποτήρι του.)

Μαρ. Μὰ γιατί;... Τί γυρῶναι τώρα ὁ Μπελαμᾶς;

ΛΟΑ. (Σκουπίζει τὸ στόμα του μὲ τὸ χέρι καὶ τὴν κνιτάζει σὰν νὰ μὴ τὴν ἄκουσε, μὲ τὰ σβυσμένα ἐκεῖνα μάτια ποῦ δὲν λένε τίποτε, ἀνάβοντας ἦσυχά τὴν πίπα του, τόσο ποῦ ἡ καὶ μὲν ἡ γυναικᾶ τὰ σασίζει ἀκόμα περισσότερο, καὶ ἔξαφνα πέφτει γονατιστὴ μπροστά του, γὰρ νὰ τοῦ λύσῃ τὰ βρεγμένα τσαρούχια. Ἐκεῖνος τὴ σκουνιτᾶ μὲ τὸ πόδι μουρμουρίζοντας:)

— Τί κάνεις αὐτοῦ;

ΜΑΡ. Θέλω νὰ σᾶς σκουπίσω τὰ πόδια... Εἶστε μούσκεμμα.

ΛΟΑ. Ἄς τὰ θὰ ξανάβρω πάλι.

ΜΑΡ. (Μὲ ἕναν βαδύτατον στεναγμόν, ἀναζωογονημένη:)

— Ἄ!... ἔχετε δουλειὰ ἔξω;

ΛΟΑ. (Σηκώνει τὸ κεφάλι καὶ τὴν κνιτάζει πρῶτα μιὰ στιγμή μέσα στὰ μάτια. Κατόπιν μὲ εἰρωνικὸ χαμογέλιο:)

— Βέβαια. Πάω στὸ γλέντι. (Καὶ ἔξακολουθεῖ διαρκῶς νὰ κνιτίζει, ξεροφτύνοντας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.)

ΜΑΡ. (Ἐστρώνει τὸ τραπέζι, σιωπηλὴ μὲ τρεμουλιαστά τὰ χέρια. Ἐξαφνα τραυλίζει:) Λέτε καὶ πράγματα, ἀπόψε!... μὲ καὶ μούτρα!...

ΛΟΑ. Λέγω πῶς ἔχω δουλειὰ... μὲ τοὺς Μουζαράιους... Μὲ περιμένουν ἐδῶ σιμά!... θὰ πιάσῃ ἕνα λύκο ἀπόψε.

ΜΑΡ. Ἐνα λύκο;...

ΛΟΑ. Νά, τόσες μέρες τώρα τοῦ κάνουμε καρτέρι. Τοῦχομε στήσει τὴν παγίδα... μιὰ παγίδα μὲ τὰ οὐλά τῆς. Κύντα, σὰν νᾶταν κανένας πιασμένος ἐδῶ μέσα, ποῦ οὔτε ὁ διάβολος δὲ θὰ τὸν γλύτωνε... Καὶ τώρα, ἔξεπεσε στὴν παγίδα! Νά, αὐτὴ τὴ στιγμή ποῦ σοῦ μιλῶ, δὲν ἤθελα νᾶμαι οὔτε τὸ νυχάκι του!

ΜΑΡ. (ὀρμηφύτως στρέφει πρῶτα μὲ ἀγωνία μιὰ ματιὰ πρὸς τὴν θύραν τοῦ βάνου, καὶ ἔπειτὰ στὸν ἄνδρα τῆς, ὁ ὁποῖος οὔτε τὴν βλέπει καὶ σκυμμένος ἀπάνω στὴν πίπα του, ροφῶντάς τὴν ἴδοντά, σὰν νὰ τὸν ἠέφρανε κ' ὄλας ἡ χαρὰ πῶς ἔπιασε τὸ λύκο. Ἐξω βροντᾶ καὶ μιὰ ἀστραπὴ φωτίζει ζωηρὰ τὴν σκηνήν.)

ΜΑΡ. (ἐνῶ στανροκοπιέται:). Τί νύχτα, Χριστέ μου

ΛΟΑ. Μ' αὐτὸ τὸν καιρὸ τὸ κάθε πονηρὸ ἀγρίμι βγαίνει καὶ τριγυρνᾷ νὰ κἀνῃ τὰ δικά του. Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ τ' ἀφήσῃ ἐδῶ τὸ πετσί του, αὐτὸ ποῦ σοῦ λέει ὁ κουμπάρ' ὁ Δόλλος!...

(Ἀρπάζει τὸ τουφέκι ἐξ αἰτίας ἐνὸς κρότου ποῦ ἀκούεται ἔξαφνα πίσω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ βάνου.)

Ἐί! τ' εἶν' ἐκεῖ;

ΜΑΡ. (μισοπεθαμένη ἀπὸ τὸν φόβο:) θᾶνε οἱ κότιες... ποῦ τίς ἐκλεῖσα στὴν κουζίνα... ἀπὸ τὴν ἀνεμοφουρτοῦνα ποῦκανε...

ΛΟΑ. Θὰ φοβοῦνται καὶ αὐτὲς φαίνεται... ὅπως ἐσοῦ. Κύντα, εἶσαι κατακίτρινη! (Τῆς χύνει κρασί.) Πιὲ ἕνα δάχτυλο κρασί.

ΜΑΡ. Ὅχι. Δὲν μπορῶ. Σὰν νᾶνε κλεισμένος ὁ λαιμός μου, γὰρ ἑκατὸ χρόνια.

ΛΟΑ. Ἄμα εἶν' ἔτσι, τὸ πίνω ἐγώ. (Πίνει, κατόπιν ἀρχίζει νὰ πελεκᾷ τὸ κομμάτι τὸ ξύλο μὲ τὸ μαχαίρι του, φρυώνοντας καὶ σιγοσφυρίζοντας, προσεκτικὸς μονάχα εἰς τὸ ἔργον του, καὶ δίνει στὸ δέμα τῆς ποδιᾶς τὴν μίαν ἄκρη τοῦ ξύλου.)

ΜΑΡ. (Καμάνεται πῶς στεκεται καὶ βλέπει μὲ προσοχὴν διὰ νὰ κρῦψῃ τὴν ἀνησυχίαν τῆς, μὲ τοὺς ἀγκῶνας ἐπάνω στὸ τραπέζι καὶ τὸ σαγόνι ἀνάμεσα στὰ χέρια τῆς κνιτάζοντάς τὸν κατάμματα, καὶ ἐνῶ ζητεῖ νὰ διαβάσῃ εἰς τὸ ἀνεξιχνίαστον πρόσωπόν του, λέγει:) Κι' αὐτὸ ποῦ μαστορεύετε, τί εἶνε;

ΛΟΑ. (χωρὶς νὰ τὴν κνιτάξῃ ἔξακολουθῶν νὰ φρεσᾷ καὶ νὰ σιγοσφυρίζῃ:) Αὐτό; Τί εἶνε αὐτό;... Αὐτὸ εἶνε τὸ παξιμάδι ποῦ θὰ σφαλῆσῃ τὸ στόμα τοῦ λύκου... ἴσως χρειάζονται καὶ κανὲν ἄλλο γὰρ σένα, ἴσως χρειάζονται... Χά, χά! Γελᾷς τώρα, ἄ;... Σοῦ ξαναγύρισε τὸ κοκκινάδι στὸ μάγουλο;... Μωρὲ εἶστε οἱ γυναικὲς εἶστε ἐφτάφυρες, σὰν τίς γάτες... (Τραβᾷ

δυνατὰ τὸ δέμα διὰ νὰ τὸ δοκιμάσῃ.) Νὰ μὴν τύχη καὶ κοπῇ μὲς τὴ μέση τοῦ γλεντιοῦ. Ὅχι δὲν ἔχει φόβο, εἶνε δυνατὴ ἡ βρακοζῶνά σου! (Ἡ Μαριάγγελα ἔξακολουθεῖ νὰ τὸν κνιτάξῃ κατάμματα, διὰ νὰ μαγεύσῃ τί μαγεύεται κάτω ἀπ' τὸ γέλιο του, τοῦ τρίβεται ἐπάνω, ἀκριβῶς σὰν γάτα, μὲ τὸ στήθος τῆς ποῦ ἀπὸ τὴν λαχτάραν πάλλει δυνατὰ καὶ μὲ ὠχρὸν μειδιάματα εἰς τὰ χεῖλη. Ἐκεῖνος τῆς λέγει:) Κάτσε ἦσυχά, κάτσε ἦσυχά τώρα μὴ ρίξῃς τὴ λάμπα... Τὸ λάδι φέρνει κακοτυχία...

ΜΑΡ. (ξεφωνίζει: σὰν κλαμμένη:) Νά, φέρνει κακοτυχία! Μὰ τί ἔχετε ἀπόψε;... Μιλήστε γιὰ ὄνομα τοῦ θεοῦ!

ΛΟΑ. Τίποτα δὲν ἔχω. Ἐσοῦ τί βλέπετε νᾶχω.

ΜΑΡ. Βλέπω πῶς τᾶχετε μ' ἐμένα... χωρὶς αἰτία!

ΛΟΑ. Βρέ! βρέ! νὰ ποῦ μοῦ θυμώνεις τώρα! Μωρὲ πόσα ξεύρεις, πόσα ξεύρεις!

ΜΑΡ. Σὰν νᾶμουν κανένα κοριτσάκι!... Μὲ περιγελᾶτε μὲ τὸ παραμῦθι τοῦ λύκου!...

ΛΟΑ. Παραμῦθι;... θὰ τὸ δῆς! Εἶνε ἀληθινὸ, σὰν τὸν Θεὸ τὸν ἀληθινὸ! θὰ διασκεδάσῃς καὶ σύ, ἄμα τὸν πιάσῃς!...

ΜΑΡ. Ὄ!... ὄχι!... ἐγὼ ὄχι!...

ΛΟΑ. Γιατί; Δὲν εἶσαι ἡ γυναικᾶ μου;

ΜΑΡ. (Στενοχωρημένη, μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, ἐνῶ κάμνει σὰν νὰ ἤθελε νὰ τοῦ πιάσῃ τὸ χέρι, χωρὶς ὅμως νὰ τολμῆσῃ:)

Νά!... ἡ γυναικᾶ σας... ποῦ σᾶς ἀγαπᾷ τόσο πολὺ!...

ΛΟΑ. Καλά. Καὶ τὴ ζημιὰ ποῦ μοῦ κάνουν ἐμένα δὲν τὴν κάνουν καὶ σ' ἐσένα;

ΜΑΡ. (δειλά:) Ἐσεῖς εἶπε ὁ ἀφέντης... (Βεβαιώνοντας μὲ κίνησιν τῆς κεφαλῆς:) Ὁ ἀφέντης μου ἐσεῖς εἶστε.

ΛΟΑ. Ἄσε με λουτὸν νὰ κάνω τὴ δουλειὰ μου, καὶ μὴ φοβᾶσαι.

ΜΑΡ. Φοβᾶμαι γιὰ σᾶς, γιατί δὲν ἔχω ἄλλοτε στὸν κόσμο!...

ΛΟΑ. Ὄ, μὴ φοβᾶσαι γιὰ μένα, καὶ γιὰ τὸ πετσί μου ἔχω ἴσως τὸ νοῦ μου!... Αὐτὸ δὲ μᾶς ἔλειπε!... Νᾶχομε τὴ ζημιὰ, καὶ νὰ μᾶς κοροϊδεύουν κ' ὄλας; Ἄ, ὄχι! Εἰδῶκα συντρόφους ποῦ θὰ μοῦ δώσουν ἕνα χέρι... (Γελῶν) Νὰ σοῦ πῶ, τοὺς βάζω καὶ τὸν πᾶνον αὐτοὶ μὲ τὰ χέρια τους... Εἶναι κακὸ ἀγρίμι, ξέρεις!... δαγκάνει, ἄμα τὸν κολλήσῃς στὸν τοῖχο, ποῦ νὰ μὴν μπορῇ νὰ φύγῃ... ἔχω σκοπὸ νὰ τοῦ σκαρῶσω τὸ πανηγῦρι ὅπως ξέρω ἐγώ, χωρὶς νὰ κινδυνεύω τὸ πετσί μου.

ΜΑΡ. Τί καρδιά ποῦ πρέπει νᾶχετε!

ΛΟΑ. Καὶ τὴν χολὴ ποῦ ἔβαλα μέσα μου δὲν τὴν λογαριάζεις;... (Ἰσως ἐπειδὴ τοῦ ἔλυνε τὴν γλῶσσαν τὸ κρασί, ἴσως ἐπειδὴ αἰσθάνεται ἴδοντὴν ποῦ ξαναμασσᾷ σιγά-σιγά τὴ χολή, ποῦ ἔχει χωρὶς ἄλλο μέσα

τοῦ ἢ μᾶλλον, ἐπειδὴ θέλει νὰ διηγηθῇ πραγματικῶς τὴν στορίαν τοῦ λύκου στὴ γυναικᾶ του διὰ νὰ τὴν ἠσυχάσῃ ἔξακολουθεῖ νὰ φλυαρῇ σὰν καρακάξα, ξιγώντας τὸ ἀξύριστο σαγόνι του, σὰν μισοκοιμισμένος ἐπάνω στὸ σκαμνί του.) Θέλεις νὰ μάθῃς πῶς γίνεται... Νά! σκάβουνε μιὰ μεγάλη τρύπα βαθειὰ, κομμένη ἀπὸ κάτω ἀπ' τὰ ξεροκλαδά, τοῦ ἐτοιμάζουνε τὸ ὠραῖο του κρεβάτι φουσκοτὸ καὶ μαλακὸ μὲ κλαδάκια καὶ φύλλα στὸν πάτο τῆς παγίδας, καὶ μέσα τοῦ βάζουν μιὰ προβατίνα γιὰ νὰ τὸν δολώσουν... Κι' αὐτὸς ἔρχεται, σὰν νὰ πάῃ σὲ γάμο, ἄμα μωροισθῇ τὴ νωπὴ σάρκα... Μὲ τὰ ρουθούνια ἀνασηκωμένα, νὰ τὸς κ' ἔρχεται! καὶ τὰ μάτια του λάμπουν ἀπὸ τὸν πόθο!... Μὰ ἄμα πέσῃ στὴ φάκα, οὔτε τὴν ἀγγίζει καὶ τὴν προβατίνα, γιατί ἔχει ἄλλο νὰ συλλογιτῇ!

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

Ἄσπρισανέ μου οἱ κρόταφοι,
ἀσπρίσαν τὰ μαλλιά μου,
τὰ δόντια πέσανε, μ' ἄφησε
κ' ἡ δόλια λεβεντιά μου.
λίγος καιρὸς μ' ἀπόμεινε
νὰ ζῶ τὸ συλλογιόμυ
κι' ἀναστενάζω ἀδιάκοπα,
τὸ χάρο μου φοβοῦμαι.
Γιατί εἶν' ὁ Ἄδης φοβερός,
καὶ δύσκολος ὁ δρόμος,
τί καταβαίνεις εὐκόλα
δὲν ἀνεβαίνεις ὅμως.

ΠΡΑΞΙΔΑ

Ὄ σύ, ποῦ ἀπ' τὸ παράθυρο κρυφὰ μὲ βλέπεις πάλι,
νεοαῖδας πῶχης τὸ κορμὶ κ' ἀπόρθενο κεφάλι...
σὲ κάθε πέτρα βρίσκειται κρυφὸς σκορπιός, φυλάξου.

Δ. Π. Φωτεινός.

Ἐν τινι συναναστροφῇ, γενομένου λόγου περὶ κνημητικῶν σκύλων, ἕκαστος τὸν παρερισκομένον ἐξεθείαζε τὰ προτερήματα τοῦ λαγονικοῦ του. Τέλος λαβὼν τὸν λόγον τελευταῖος ὁ κ. Σ. εἶπεν·

— Τίποτε δένειναι αὐτοὶ μπροστὰ εἰς τὸν ἔμπορὸν μου Φαντασθῆτε ὅτι μίαν ἡμέραν συνέλαβεν ἕνα λαγόν, ἐγὼ ἐτοιμάζομαι νὰ πυροβολήσω, ἀλλὰ δὲν εἶχα φρεσῆα. Τρέξω ἀμέσως εἰς τὸ κοντινότερον χωριὸν καὶ προμηθεύομαι. Ἐπιστρέφω, ἀλλὰ δυστυχῶς χάνω τὸ δρόμο ἐντός τοῦ δάσους. Μετὰ ὀκτὼ μῆρας ἐνῶ περιεπάτησα εἰς τὸ ἴδιον δάσος, βλέπω αἰφνης ἐμπρὸς μου ἕνα σκελετὸν σκύλου, τὸν ἀνεγνώρισα, ἴθι τοῦ ἔκτορος μου, καὶ ὑπὸ κάτω του τὸν σκελετὸν τοῦ λαγοῦ. Φαντασθῆτε τί σκελὴ ποῦ ἦτο! Ἐπροτίμησε νάποθάνῃ ἐκτελὼν τὸ καθήκον του, παρὰ νάφθῃ τὸν λαγόν νὰ φυγῇ.

ΑΧΜΕΤ ΡΙΖΑ
Πρόεδρος της Βουλής

ΤΟ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΣΚΥΛΩΝ

(... αὐτὸς ἐπέμεινε).

Εἰς τὴν Μεγάλῃν Οὐρανίαν Πέραν διεκόπη ἡ συγκοινωνία. Ὁ κόσμος ἐκπρόσβληλε τὴν παράδοξον παρὰ τὴν ἀσφάλειαν. Ἀποροῦντες εὐδύναντο τὰ τετράποδα αὐτὰ νὰ κρατοῦν διατμητικῆς σημαίας καὶ συσσωματωμένα νὰ προχωροῦν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ὥστε νὰ κινήσουν τὸν φθόνον καὶ αὐτὸν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ, ἐπὶ τῶν παραθύρων ἴσταγτο χιλιάδες σκύλες καὶ ἐκίνησαν μετὰ τῆς φωνῆς τὰς κομπὰς αὐτῶν οὐράς, βλέπονται νὰ κινῶνται πρὸς αὐτῶν τὰ τραχέα αὐτῶν ἡμίση μετὰ τῆς φωνῆς τοῦ θριάμβου. Ὄταν ἐφθασαν πρὸς τὴν θύραν τοῦ Μπὸν-Μαρσέ, αἰφνης ὁ πρόεδρος τῆς προτροπῆς τοῦ Τολχανέ ἀξιότιμον ἀντιπρο-

σώπον ἐποίησεν ἐπιβλητικώτατον σημεῖον. Ἀμέσως οἱ ἀποτελοῦντες τὸ συλλαλητήριον ἐστράφησαν πρὸς τὴν θύραν τοῦ Μπὸν-Μαρσέ καὶ ἔκαμαν νὰ εἰσέλθουν. Οἱ ὑπάλληλοι οἷτινες συνήχθησαν πρὸς αὐτῆς διὰ νὰ ἴδουν τὸ περίεργον θέαμα ἤρξαντο ὠθοῦντες βαναύσως τοὺς σκύλους καὶ κλωτσούντες μάλιστα αὐτοὺς. Οἱ τετραπόδες τότε συμπολίται μας ἐπὶ τοσοῦτον ἐξηγριώθησαν, ὥστε ἠπειλήθησαν δυστυχήματα. Ἐπέμενον νὰ διέλθουν διὰ τοῦ Μπὸν-Μαρσέ. Ὁ ἐκ Περοσεμπέ-παζάρ ἀντιπρόσωπος παρεκίνησε τὸ πλῆθος νὰ ἐπιτεθῆ ἔρρωμένως ἐναντίον τῆς δρακὸς ἐκείνης τῶν ἀνθρώπων, ἧτις εἶχε τὸ θράσος νὰ ἀντιστῆ. Τὰ γαυγίσματα ἐπηκολούθησαν μετὰ μανιώδη βοήν. Ἡ ταραχὴ ἦτο ἀπερίγραπτος, ἀπειράριθμα στόματα ἔχαινον καὶ ἑκατομμύρια ὀδόντες ἐπεδεικνύοντο. Μάτην οἱ σωφρονέστεροι συνέστηνον ἡσυχίαν, μάτην ἐνουθέτου καὶ συνεβούλευον τότῳ τῇ ὁρῇ. Τὸ σκυλολόγιον εἶχεν ἤδη ἐκμα-

νεῖ. Καὶ ἐπηκολούθησε τρόμος καὶ ἐπηκολούθησε πανικός. Τὰ καταστήματα μετὰ πατάγον τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο ἐκλείον. Οἱ δρόμοι εἶχον ἐξηλωθῆ ἀπὸ ἀνθρώπων. Καὶ οἱ σκύλοι ἐφαίνοντο ὄντες ἄρχοντες τοῦ πεδίου. Τοῦτο διήρκεσε περισσότερον τῶν δέκα λεπτῶν. Ἐπὶ τέλους φαίνεται εἰσηκούσθησαν αἱ νουθεσίαι καὶ συστάσεις τῶν ψυχραιμότερων. Ἐπῆλθεν ἡ προτέρα τάξις. Καὶ τὸ συλλαλητήριον ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Ἐβαινε βραδέως μὲν, ἀλλ' ὑπερηφάνως. Μερικοὶ τῶν σκύλων ἔρριπτον διερχόμενοι ἄγρια βλέμματα ἐπὶ τῆς κλειστῆς θύρας τοῦ Μπὸν-Μαρσέ. Εἷς δὲ ζωηρὸς μαθὼν ὅτι τὸ κατάστημα ἦτο γαλλικὸν ἔρριψε κάτω τὴν γαλλικὴν σημαίαν τοῦ συλλαλητηρίου καὶ τὴν κατεπάτησε γιουχαῖζων. Πολλοὶ τὸν ἐμμύθησαν καὶ οἱ γιουχαῖσμοι ἐκλόνησαν τὸν ἀέρα. Μετ' ὀλίγον διήλθε τῆς ὁδοῦ Ἀσμαλῆ Μετζίτ. Ἐκ τῶν παραθύρων ὁ κόσμος ἔθεατο περίεργος καὶ διαπυρρῶμενος τί τρέχει. Αἰφνης ὀλόκληρον τὸ σκυλολόγιον ἐξέσπασεν εἰς γαυγίαις ζωηροῦσιν. Μία ἐρυθρὰ οἷς, φέρουσα ἐπὶ τῆς ὀφθαλμοῦ αὐτῆς δίοπτρας ἐφάνη εἰς ἓν τῶν παραθύρων καὶ ἀμέσως ἐγένετο ἀφαντος. Τίνος ἦτο ἡ οἷς καὶ τίνος αἱ δίοπτραι δὲν ἐγένετο γνωστὸν, ὡς ἐπίσης δὲν ἐγένετο γνωστὸν διατῆ οἱ σκύλοι ἐπὶ τῇ θέα τῆς ἐξέσπασαν εἰς ζωηροῦσιν.

Τὸ συλλαλητήριον δὲν διέκοπεν ἐν τούτοις τὸν δρόμον του. Διήλθε ὀλόκληρον τὴν ὁδὸν Ἀσμαλῆ-Μετζίτ, περῶσαν πρὸς τῶν γραφείων τῆς «Πατρίδος» καὶ ἔστη μετ' ὀλίγα λεπτά πρὸς τῶν γραφείων τῆς «Προόδου». Τὸ σκυλολόγιον ἐξηκολούθησεν ἐκεῖ πολλάκις. Κανεὶς ὅμως δὲν ἐφάνη εἰς κανὲν τῶν παραθύρων. Αἱ ζωηροῦσιν ἐπανελήφθησαν ζωηρότεροι. Τότε ἀνοίγεται ἐν τῶν παραθύρων καὶ ἐπιφαίνεται ἡ μορφή τοῦ κ. Σπανοῦδης. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην αἱ ζωηροῦσιν καὶ τὰ ποδοκροτήματα ἐχάλασαν τὸν κόσμον, ἀλλ' ὁ πρόεδρος δι' ἑνὸς τρομερωτάτου γαυγίσματος ἐπέβαλε σιγὴν. Ἐπειτα δι' ἐπισημοτάτου τόνου δίδει τὸν λόγον εἰς τὸν ἐκ Τολχανέ ἀξιότιμον ἀντιπρόσωπον, ὅστις ἐξηροῦσιν δύο τρεῖς φορὰς εἶπε διὰ σοβαρωτάτου τρόπου τὰ ἐξῆς περίτου:

Κύριε,

Ἦλθομεν ἐνταῦθα ὅπως εὐχαριστήσωμεν ὑμᾶς διὰ τὴν καλωσύνην, ἣν εἶχατε δημοσιεύσαντες εἰς τὴν ἀξιότιμον ὑμῶν ἐφημερίδα τὴν περιλάλητον διατριβὴν τοῦ ἐξοχωτάτου ἰατροῦ κ. Β. Ρίτσου. Σήμερον ὁ ἰατρὸς αὐτὸς ἐληρώθη γενναίως ὑφ' ἡμῶν διὰ τὴν καλωσύνην του ἐκείνην καὶ τὴν ἐνέργειαν, μάρτυς αὐτὸς ὁ ἀγαπητὸς του Μπούμπης. Σήμερον πληρώνεσθε καὶ ὑμεῖς διὰ τῆς ἀπειροῦ ἡμῶν εὐγνωμοσύνης καὶ εἶναι γνωστὸν πόσον ἡμεῖς γνωρίζομεν νὰ εὐγνωμονώμεν. Δυστυχῶς δὲν δυνάμεθα νὰ σᾶς συγκαταλέξωμεν μετὰ τοῦ γένους μας. Αἰταιοῦνται πρὸς τοῦτο προσόντα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐδεῖξτε ἀκόμη. Ἄλλ' ἐπιφυλασσόμεθα

νὰ τὸ κάμωμεν εἰς τὸ μέλλον ὅταν τὰ προσόντα αὐτὰ βεβαιωθῶμεν ὅτι τὰ κατέχετε.

Δέξασθε, κύριε, τὴν διαβεβαίωσιν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὑψηλῆς ὑπολήψεώς μας.

Τοὺς λόγους τούτους ἐπηκολούθησε σωστὸν πανδαμῶνιον. Δὲν ἦσαν πλέον ζωηροῦσιν καὶ ποδοκροτήματα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἠκούοντο, ἦτο κατὰ τὸ ὁποῖον γραφίς δὲν δύναται νὰ παραστήσῃ. Ὁ κ. Σπανοῦδης ἤκουε συγκεινημένως. Δάκρυα ἐφάνησαν ἀναβλύσαντα ἐκ τῶν ζωηρῶν ὀφθαλμῶν του καὶ κλύσαντα ἐπὶ τῶν μελαγχρόων παρειῶν του. Ὁ κ. Σπανοῦδης ἔκλαιεν. Ὄταν παρῆλθεν ἡ πρώτη συγκίνησις ἔκαμε σημεῖον εἰς τὸ πλῆθος τῶν σκύλων ὅτι θέλει νὰ δμυλήσῃ. Καὶ ἀμέσως, ὡς ἐκ μαγείας, ὁ δαιμονιώδης θόρυβος ἐκόπασε. Καὶ ἠκούσθη ἡ φωνὴ του διακοπτομένη πολλάκις ἐκ τῆς συγκινήσεως λέγουσα:

Συμπολίται!

Εὐχαριστῶ διὰ τὴν τιμὴν τὴν ὁποῖαν μοὶ ἔκαματε ἐλθόντες ἐν σώματι ὅπως μοὶ ἐκφράσετε τὴν εὐγνωμοσύνην σας. Μὴ φοβεῖσθε ὅμως ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα. Μὴ φοβεῖσθε καὶ δι' ὅσα ἐγράφησαν ἐναντίον σας. Ἀπεναντίας ταῦτα καλὸν μόνον δύνανται νὰ σᾶς φέρουν. Βέβαιαααα! Ἦμποροῦν νὰ αὐξήσουν τὴν κυκλοφορίαν σας εἰς... τὰς ὁδοὺς. Βέβαιαααα! Ἐνθυμεῖσθε τὸν Τζαχίτ βέη; Πόσον δοριμέως εἶχε καταφερθῆ ἐναντίον μου; Καὶ ὅμως ἡ τοιαύτη πολεμικὴ του ἠΐξησε τὴν κυκλοφορίαν τοῦ φύλλου. Μάλισταααα! Ἡ πολεμικὴ εἶναι ἄριστον μέσον πρὸς αὐξήσιν τῆς κυκλοφορίας... Μὴ φοβεῖσθε τὸ λοιπὸν, νὰ εὐχεσθε μάλιστα νὰ σᾶς πολεμοῦν, διότι διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ θαυξήσῃ καὶ ἡ ἰδικὴ σας κυκλοφορία ἀνά... τὰς ὁδοὺς. Ἄν νομίζετε ὅτι ἡ πολεμικὴ εἶναι κακόν, πλανααᾶσθε! Δεχθῆτε, ἀγαπητοὶ μου συμπολίται, τὸν ἀδελφικόν μου ἀσπασμόν.

Ὁ θόρυβος ἐπανελήφθη μετὰ μεγαλητέρας ἐντάσεως καὶ πλέον δὲν εἶδομεν τίποτε. Τὸ πλῆθος τῶν σκύλων ἠκολούθησε τὴν ὁδὸν τῶν τροχοδρομῶν, ἡμεῖς ὅμως δὲν ἠκολούθησαμεν αὐτό. Ἡ κόπωση ἀφ' ἑνὸς καὶ αἱ πολλὰ καὶ ἀλλεπάλληλοι συγκινήσεις ἀφ' ἑτέρου μᾶς ἔφερον μίαν τοιαύτην νάρκωσιν, ὥστε εἶχομεν ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Ἐντούτοις περὶ τὸ ἐσπέρας ἐμάθομεν τὰ ἐξῆς! Τὸ συλλαλητήριον ἔβη μέχρι τῆς γεφύρας τοῦ Γαλατᾶ, ἀλλὰ δὲν διαπεραιώθη εἰς Σταμπούλ. Οἱ ἐντεταλμένοι ὑπάλληλοι τῆς γεφύρας ὅπως εἰσπράττωσι τὰ διόδια ἐζήτησαν νὰ πληρώσουν καὶ οἱ σκύλοι, οὗτοι ὅμως εἴτε διότι δὲν εἶχαν τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα, εἴτε διότι δὲν ἠθελον, συνεπλάκησαν μετὰ τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐδέησε νὰ ἐπέμβῃ ἡ ἀστυνομία, ἧτις μετὰ πολλοῦ κόπου κατώρθωσε νὰ διαλύσῃ τὰ πλῆθη. Καὶ οὕτως ἐματαιώθη ἡ μετάβασις εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλιν καὶ τὴν ἔδραν τοῦ κοιμητηρίου. Ἐκτὸς ὅμως ὄλων αὐτῶν, τὰ ὁποῖα συνετέλεσαν νὰ τελειώσῃ κακῶς τὸ καλῶς ἀρξάμενον

συλλαλητήριοι, συνέβησαν και ἄλλαι τινὲς ἔκτροποι σκηναί. Μεγάλη συμπλοκή ἔλαβε χώραν πρὸ τοῦ Καράκιοι περι ἓνα κάρρον σκουπιδιῶν μεταξύ τῶν σκύλων και μερικαὶ κινήθεισαι οὐραὶ τινων ἀντιπροσώπων τοῦ ὄφραίου φύλου ἠνάγκασαν τοὺς ζωηροτέρους τοῦ ἀσχήμου φύλου νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον των ἐν μέσῃ πλατεῖα τοῦ Καράκιοι και νὰ λάβουν χώραν μερικαὶ ἀσχημίαι ὑπὸ τὰ ὄμματα αὐτῶν τῶν διαβατῶν.

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ γεγονότα, λέγεται, ὅτι δυσηρέστησαν πολλοὺς τῶν σκύλων και ὁ ἀξιώτιμος ἐκ Καλιουτζή-Κουλοῦκ ἀντιπρόσωπος και πρόεδρος τοῦ συλλαλητηρίου ἠκούσθη λέγων εἰς τὸν ἐκ Τοπχανὲ πληρεξούσιον :

— Τὸ εἶπον πολλάκις, ὅπου ἀνακατωθοῦν γυναῖκες θὰ ἔλθῃ κακὸν και ἐντροπή. Αἱ γυναῖκές μας, μάλιστα, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν μεταξύ μας ἔφθασαν εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον τῆς ἐκλύσεως τῶν ἠθῶν, τῆς ἐξαχρώσεως.

Και ὁ ἐκ Τοπχανὲ ἀξιώτιμος ἀντιπρόσωπος ἀπήντησε σοβαρῶς :

— Πρέπει νὰ λάβωμεν σπουδαίως τὰ μέτρα μας. Ἡ χειραφέτησις ἐδηλητηρίασε πολλὰς τῶν γυναικῶν μας...

Ὁμηρικὸς.

ΥΠΟΒΟΛΗ

Εὐπνήσε τὰ μεσάνυκτα
κιάναρε δυὸ λαμπάδες.

Τῆ μιὰ δεξιᾷ, τῆ μιὰ ζερβᾷ
τοῦ λαμπεροῦ καθρέφτη.

Κ' ἐσὺ στυλώσον ὀλόγγυμνη
ἀντίκρου του και κοίτα,

Ἀσάλευτη, προσεχτικιά,
τὰ θεϊκά σου κάλλη.

Και κοίτα τὰ σὰ νᾶτανε
γιὰ σένα κάλλη ξένα,

Καρφώνοντας τὰ μάτια σου
στὰ μάτια σου ἀπάνω,

Και ρούφηξε τῆ λάβρα τους
σὰ νᾶταν ξένη λάβρα

Νὰ νοιώσης μέσα στήν καρδιά
τί κόλαση ἀνάφτον.

Μὰ πάλε μεῖνε ἀκίνητη,
προσεχτικιά και κοίτα,

Ὡς ὅτον νὰ θαμπώσουνε
τὰ ἀδάκρυτά σου μάτια.

Και λίγο λίγο θὲ νὰ διῆς
Τρογύρο τὸ κορμί σου

Μιὰ καταχνιά σὰν ὄνειρο
νὰ τὸ περικυκλώνει.

Μὴ ταραχῆς και μὴ σκιαχῆς,
τὰ μάτια μὴ σφαλῆξης

Και θὲ νὰ διῆς τὴν καταχνιά,
τὴν ἄμορφη ἐκείνη,

Ἄργα νὰ ξεχωρίζεται
ἀπ' τᾶφταχιά σου κάλλη

Και νὰ ἀποκρουσταλλῶνεται
σὲ μιὰ μορφή γνωστή σου

Ἀντίκρου σου γογατιστή...

— Περὶ φανῆ Παρθένα,
Θεόγνωμη, σὰ σύμβολο

κάποιας ἀγνῆς ιδέας,
Πρόσεξε ἐκείνη τὴ σκιά

τὰ χεῖλια τῆς σαλεύουν,
Σὰ νὰ σὲ λένε προσενηκή...

πρόσεξε κι' ἐν ἀκούσης,
Θὰ θυμηθῆς κάποια βραδιά

ἀξέχαστη, ἀγία...

Και... γύρε στὸ κρεβάτι σου
κι' ἀμέριμνη κοιμήσου.

Ν. Ἀμουργιανός.

ΜΕΤΑΞΥ ΣΥΝΟΙΚΩΝ

Παρὰ τῷ Οἰκοδεσπότη

Κυρία Σκουφίδη. — Κύριε Γύν, εἶμαι λίαν ὠργισμένη.

Ὁ οἰκοδεσπότης. — Ἐναντίον μου ;

— Ὅχι, ἀλλ' ἐναντίον τοῦ κατοικοῦντος εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα.

— Πῶς ! ... Διάκεισθε πάντοτε ἐν πολέμῳ ; ἐνόμισον ὅτι ἡ εἰρήνη ὑπεγράφη.

— Μάλιστα. Ἐχόρευαν καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἄνω τῆς κεφαλῆς μου και με ἐμπόδισαν νὰ κοιμηθῶ δὲν ἔκλεισα τὰ μάτια μου οὔτε μίαν στιγμὴν, πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ τοὺς ἀποτέμνητε.

— Συγγνώμην, Κυρία, δὲν δύναμαι νὰ ἀποτέμνω τοὺς Δουράνδους διὰ μίαν συναστροφὴν ὅπου ἔδωσαν.

— Ἄλλ' οὐδένα προσεκεκλημένον εἶχον. Ἡ θυγάτηρ των ἔπαιξε πᾶνω διὰ νὰ χορεύσουν ποῖοι νομίζετε ;

— Κάποιοι φίλοι, ἀναμφιβόλως.

— Ὅχι, ἀλλ' ὁ σύζυγος, ἡ σύζυγος και ἡ ὑπηρετρία αὐτῶν και ἐφόρουν και οἱ τρεῖς χιτῶν ὑποδήματα.

— Φροεῖτε ὅτι ἠγρύπνησαν ἵνα σὰς ἀνησυχίσωσι ;

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ἡ ὑπηρετρία των τὸ εἶπεν εἰς τὴν ἰδικήν μου και προσέθεσεν ὅτι οἱ Κύριοι τῆς τῆς ἔδωσαν πέντε δραχμάς διὰ νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα πληθῶσα μετ' αὐτῶν.

— Δὲν εἶμπορῶ νὰ πράξω τίποτε δὲν εἶμαι ἀρμό-

διος νὰ τακτοποιήσω τοὺς κανγάδες σας, πηγαίνετε νὰ εὔρετε τὸν δημόσιον κατήγορον.

— Εἶναι ἡ ἐνδεκάτη φορὰ ποῦ παρεπονέθημεν εἰς αὐτὸν και μᾶς ἀπέπεμψε πάντοτε. Ἄμα μᾶς ἰδῆ ὑφώνει τοὺς βραχίονας εἰς τὸν οὐρανὸν και στενάζει.

— Τὸ πιστεύω.

— Ἐὰν δὲν ἀποπέμψετε αὐτοὺς τοὺς ὀχληροὺς ἐγκυρια καταλείπω τὴν οἰκίαν σας.

— Λάβετε ὑπομονὴν και θὰ προσπαθῶ νὰ τὰ συμβιβάσω.

Ἡ κυρία Σκουφίδη ἀναχωρεῖ μετὰ πέντε λεπτά τῆς ὥρας εἰσέρχεται ἡ κυρία Δουράνδου πλήρης δακρύων και πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ οἰκοδεσπότη.

— Ἄ! κύριε Γύν, μοῦ συνέβη μέγα δυστύχημα.

— Μήπως ἀπέθανεν ὁ σύζυγός σας ;

— Δὲν πρόκειται περὶ τοῦ συζύγου μου, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἀγαπητοῦ μου κυναρίου, τὸ ὁποῖον ἐξεψύχησε πρὸ ὀλίγου εἶμαι δὲ βεβαία ὅτι ἐδηλητηριάσθη ὑπὸ τῶν κακουργῶν τούτων.

— Ποῖον ;

— Διάβολο ! ... ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν Σκουφίδη. ὦ, τὰ τέρατα ! ἀλλὰ θὰ λάβω ἐκδίκησιν.

— Χάρις, Κυρία μου, μὴ πράττετε ἐγκλημα ἐν τῇ οἰκίᾳ μου. Διότι βεβαίως θὰ τὴν ἐπισκέπτονται οἱ φιλοπεριεργοὶ ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας και κατὰ συνέπειαν δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ἐνοικιάσω οὔτε ἐν πάτωμα.

— Λοιπὸν διώξατε τὸν κύριον Σκουφίδη.

— Δὲν ἔμπορῶ νὰ τὸ πράξω διότι εἶναι καλὸς ἐνοικιαστὴς και πληρώνει τακτικὰ τὰ τὸ ἐνοικίον του.

— Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, καλά, γνωρίζω πλέον τί μένει νὰ πράξω.

— Τί σκοπεύετε ;

— Ἡ μήτηρ μου εἶχεν ἓνα ἐξάδελφον Κόρσον αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸν νὰ σὰς κάμῃ νὰ ἐννοήσετε ὅτι αἷμα τῆς νήσου ταύτης ρέει εἰς τὰ φλέβας μου. Λοιπὸν ἐκδίκησις ! ... ἐκδίκησις.

Και ταῦτα εἰποῦσα ἐξέρχεται ποιοῦσα τραγικὰς χειρονομίας.

Παρὰ τῷ κ. Σκουφίδη

Ὁ κύριος Σκουφίδης εἰσέρχεται ἔχων μώλωπας εἰς τὸ πρόσωπον.

— Νερό, παγιά, ξαντό.

Κυρία. — Τί συμβαίνει ;

— Δὲν ἤκουσες ἓνα μεγάλον θόρυβον εἰς τὴν σκάλα ;

— Ἦκουσα.

— Ἦμουν ἐγὼ ὅστις ἐμέτρησα δέκα δεκαπέντε σκαλοπάτια, ἐπάτησα εἰς μίαν ἀγγουρόφλουδα και ἐγλίστησα.

— Ἄλλ' ὁ φλοιὸς ἐκεῖνος ἐτέθη φαίνεται ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τῆς οἰκογενείας Δουράνδου διὰ νὰ σπάσῃ τὴν κεφαλὴν σου.

— Δὲν ἀμφιβάλω.

— Τί ἀτιμία ! ... πρέπει νὰ λάβωμεν τὸν φλοιὸν τούτον και νὰ τὸν στείλωμεν εἰς τὸν δημόσιον κατήγορον ὡς πειστήριον.

— Ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ νὰ φυλακίσωμεν τοὺς κακουργοὺς τούτους.

— Θέλεις νὰ σοὶ δώσω μίαν συμβουλὴν ;

— Λέγε.

— Στείλε τοὺς μάρτυράς σου εἰς τὸν κύριον Δουράνδον.

— Τοὺς μάρτυράς μου ; και πρὸς ποῖον σκοπὸν ;

— Διὰ νὰ μονομαχήσετε.

— Εὐχαριστῶ ! ... και ἂν φανεθῶ ;

— Σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι οὐδέποτε θὰ λάβω δεύτερον σὺζυγον.

— Ἦμην πάντοτε ἐχθρὸς τῶν μονομαχιῶν, και θέλω τὰς μεμφθῆ πλειότερον ὅταν ἀναγκασθῶ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ πεδῖον. Προτιμῶ καλλίτερον νὰ ἐκδικηθῶ ἄλλως πως.

— Ἐχεις καμμίαν καλὴν ιδέαν ;

— Θὰ λάβω διὰ τὴν κόρην μας διδάσκαλον τῆς τουρμπέτας διὰ νὰ παίξῃ μετ' αὐτὸ τὸ ὄργανον τέσσαρας ὥρας καθ' ἡμέραν.

— Ἀλλὰ τοῦτο δὲν θὰ ἦναι πολὺ εὐχάριστον και δι' ἡμᾶς.

— Θὰ προσπαθῶμεν νὰ τὸ ὑποφέρωμεν ἀναλογιζόμενοι ὅτι και οἱ σύνοικοί μας θέλουσιν ὑποφέρει.

— Ἐν τούτοις ἐγὼ πηγαίνω νὰ ἀλείψω μετ' ἑσέως τὸ σκονὶ τοῦ κωδωνίσκου και ἔπειτα θὰ ὑπάγω νὰ κρυψῶ τὴν ψάθαν εἰς τὸ ὑπόγειον.

— Προκειμένου λόγου περὶ ὑπογείου, μοῦ ἦλθε μία ιδέα περιφρημη. Θὰ ρίψω λίθους εἰς τὸ ὑπόγειόν τους, και θὰ σπάσω ὅλας τὰς φιάλας των.

— Ἐξάιρετα ! ... λίαν πνευματώδες.

Ἐπηρετὴς τις τοῦ ξενοδοχείου τῶν Ξένων εἰσερχόμενος — Ἐδῶ κατοικεῖ ὁ Κύριος Δουράνδος ;

— Τί τὸν θέλεις ;

— Ἐφερα τὴν κοιτόπητα και τὸ ψάρι μαγιονέζα διὰ τὸ γεῦμα τὸ ὁποῖον δίδει.

— Θέσε τα ἐπὶ ἐκείνης τῆς τραπέζης.

Ἡ κυρία χαμηλοφώνως τῷ συζύγῳ τῆς.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ ;

— Σιωπῆ δὲν ἐνόησας ὅτι οἱ ἐχθροί μας ἔχουσι σήμερον γεῦμα και ὅτι ὑπεξαίρω τὰς προμηθείας των ; Οὕτω θὰ περιμένωσιν ἀρκετὴν ὥραν τὴν κοιτόπητα και τὸ ψάρι τους.

— Εἶσαι ἐπιδέξιος στρατηγός.

— Κυριεῖο τὸν ἐχθρὸν διὰ τοῦ λιμοῦ ἐφίσταται ὡς βλέπεις ἀληθῆς πόλεμος.

Παρὰ τῷ κ. Δουράνδῳ.

Ὁ κύριος Δουράνδος. — Εἶναι ἡ σειρά μας νομίζω σήμερον, γυναικά μου, νὰ μὴ ἀφήσωμεν τοὺς ἐπάνω νὰ κοιμηθῶσι.

Ἡ κυρία Δουράνδου. — Δὲν πιστεύω, διότι δὲν δύναμεθα νὰ χορευθῶμεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των.

— Ὅχι βεβαίως· ἀλλὰ παρήγγειλα νὰ ἔλθῃ ἕνα φόρτωμα ξύλα, τὰ ὁποῖα θὰ πρῶτισωμεν ἀπὸ τὸ μεσονύκτιον μέχρι τῆς ἑκτῆς τῆς πρωίας καὶ καθὼς γνωρίζεις δὲν ὑπάρχει πλέον δυσάρεστον εἰς τὰ νεῦρα ἀπὸ τὸν ἦχον τοῦ προῦχου.

— Ναί, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἐργασία θὰ μᾶς κουράσῃ πολὺ.

— Ὅταν θέλῃ τις νὰ ἐκδικηθῇ δὲν πρέπει νὰ σκέπτηται τὴν κούρασιν. Οἱ προσκεκλημένοι εἰς τὸ γεῦμα φθάνουσι. Κυρία τις. — Μὲ τὴν ἀλείψατε τὸν κωδωνίσκον τῆς θύρας σας ;

— Μὲ τίποτε.

— Ἐν τούτοις ἰδέτε τὰ χειρόκιά μου εἶναι καταπιεσμένα.

— Οὐρανό! . . . Ἄ! μαγεύω· εἶναι ἀκόμη μία ἐπιρρόησις τῶν βαναύσων αὐτῶν ἀνθρώπων τῶν κατοικούντων εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα.

Ἡ κυρία Δουράνδου τῇ ὑπηρετρίᾳ: Σημαίνει ἡ ἑβδόμη ὥρα.

— Τί περιμένεις καὶ δὲν ἐτοιμάζεις τὸ γεῦμα;

Ἡ πηρέτρια:

— Ὁ ξενοδόχος δὲν ἔστειλεν ἀκόμη τὰ πράγματα.

— Δὲν τὰ παρήγγειλες διὰ τὰς πέντε ;

— Μάλιστα, κυρία.

— Τρέξε λοιπὸν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μὴ τυχὸν τὰ ἐλησμόνησεν. Ἡ ὑπηρετρία ἀναχωρεῖ καὶ ἐπανέρχεται μετὰ ἕν τεταρτον.

— Κυρία, ὁ ξενοδόχος ὡς φαίνεται μᾶς τὰ ἔστειλεν, διότι τὸ παιδί μου εἶπεν ὅτι τὰ ἔφερε καὶ ὅτι τὰ ἐπλήρωσεν ἕνας κύριος μὲ ψαρὰν γενειάδα.

Ἡ κυρία, Δουράνδου καταλαμβάνεται ὑπὸ συγκοπῆς καὶ πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της.

— Ἀκόμη ἕνα παιγνίδι τοῦ συνοίκου μας.

— Σύνελθε, ἀγαπητή μου, καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ ὑπάγω νὰ καταθέσω τὰ παράπονά μου εἰς αὐτὸν τὸν βασιλέα.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας εἰς τι παντοπωλεῖον.

Ἡ ὑπηρετρία τῆς κυρίας Δουράνδου.

— Εἶπέ εἰς τὴν κυρίαν σου νὰ ἡσυχάσῃ· ὁ πόλεμος θὰ τελειώσῃ πλέον, διότι ἀπεφασίσασμεν νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὸ σπῆτι.

Ἡ ὑπηρετρία τῆς κυρίας Σκουφίδῃ

— Μπᾶ! τὸ ἴδιο καὶ ἡμεῖς. Τ' ἀφεντικά μου ἔχουν καλλίτερα νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ σπῆτι παρὰ νὰ ἐξακολογηθῇ αὐτὴ ἡ ζωὴ.

— Τὰ ἰδικά μου ἀφεντικά ἔπιασαν σπῆτι εἰς τὸ δεῦτερον πάτωμα εἰς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Ἀντωνίου.

— Παράδοξον, τ' ἀφεντικά μου ἐνοκίασαν τὸ πρῶτον πάτωμα ἐνὸς σπιτιοῦ εἰς τὸν ἴδιον δρόμον.

— Τί ἀριθμόν; 139.

— Εἶναι τὸ ἴδιο σπῆτι! . . .

(Μετὰφρασις)

N. M.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΔΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Ο ΖΗΛΟΥΤΥΠΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

Βεβαία ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν θεωρεῖ τὴν ἀπόλειαν τοῦ ἐρωτος τῆς συζύγου του πῶς εἶναι ἡ μεγαλητέρα καταστροφή δὲν ἀγαπᾷ τὴν γυναῖκα του, ἀλλὰ τὴν νὰ σκεφθῇ καεὶς δι' ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ τὴν σύζυγόν του καὶ γνωρίζωσιν ὅτι ἀγαπᾷται ὑπ' αὐτῆς προσπαθεῖ νὰ δημιουργήσῃ εἰς τὴν εἰσαυτὸν του βασάνους, νὰ καταστρέψῃ τὴν ἡσυχίαν του δημιουργῶν ἀνησυχίας, ὑπονοίας καὶ πάντα τὰ στοιχεῖα μιᾶς ζηλοτυπίας, ἀδικαιολογήτου.

Ἡ δυστυχομένη σύζυγος κατασκοπευομένη ἀναγκασμένη, νὰ προσέξῃ καὶ τὰς ἐλαχίστας κινήσεις της ἢ θὰ ἐπαναστατήσῃ ἢ θὰ πέσῃ εἰς μαύρην θλίψιν. Καὶ κατὰ τὰς δύο περιπτώσεις κατατρέφεται ἡ ἡσυχία καὶ ἡ εὐτυχία της. Ἐχομεν ἐπίσης τὸν **Φιλάρχον** σύζυγον, τὸν **Σπάταλον** σύζυγον τὸν **Γριναίρην** σύζυγον, ὁ ὁποῖος παίρνει τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν κακίην των θυγῶν, ὁ ὁποῖος ἔχει μίαν παρατήρησιν διὰ κάθε πράξιν σας, διὰ κάθε λόγον σας, θυμῶναι μὲ τὸ ἐλάχιστον. Εἶναι κακιομένοις ἡμέρας ὀλοκλήρους διὰ τίποτε ἢ θέλει νὰ ἀγαμνηθεῖται εἰς ὅλα μέχρι τῶν ἐργασιῶν τῆς κουζίνας. Ὑπάρχει ἀκόμη ὁ **δουνητός** σύζυγος, ὁ **ἐλαφρός**, οἱ ὁποῖοι τίποτε ἄλλο δὲν κρίνουν παρὰ νὰ εἰσαγάγουν τὴν δυστυχίαν εἰς τὴν οἰκογένειαν.

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΤΩΝ ΣΥΖΥΓΩΝ

Δὲν πρέπει μόνον καεὶς νὰ προσέξῃ τὸν χαρακτήρα τοῦ συζύγου του ἀλλὰ νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ ἐπάγγελμά του, θὰ ἴδωμεν τώρα ἕν πρὸς ἕν τὰ συνειθισμένα ἐπαγγέλματα καὶ θὰ εἰποῦμε τὴν γνώμην μας διὰ καθ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ.

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

Ὑπάρχει ἡ πρόληψις (ἢ καὶ τείνει νὰ ἐκλείψῃ) ἡ πλέον παρόλογος καὶ ἀκατέληκτος ἀπὸ τὰς προλήψεις, ὅτι τὰ ἐπαγγέλματα τῶν ἐμπόρων καὶ τῶν βιομηχάνων εἶναι ὑποδεέστερα ἀπὸ τὰ ἐλευθέρια. Εἶναι ἄλλως τε καὶ αὐτὴ μία ἀπὸ τὰς παραδόξους ἐκδηλώσεις τοῦ χαρακτῆρος πλήθους ἀνθρώπων ποῦ σέβονται τὰ πρόσωπα κατὰ ἐναντίον λόγον τῆς ἀξίας των. Ἐν τούτοις οἱ **Ἕλληνες** οἱ ὁποῖοι ἠπῆρξαν οἱ τελειότεροι ἐμποροὶ ποῦ εἶδεν ὁ κόσμος· ἐμόρφωσαν καὶ φιλοσοφίαν καὶ τέχνην θανμοσίαν ποῦ καεὶς ἄλλος δὲν ἀπέκτησε.

Ἡ ἐμπορικὴ ὑπεροχὴ τῆς Φλωρεντίας συμπίπτει μὲ τὴν αἰσθητικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν τῆς ἀνάπτυξιν. Ἐπίσης καὶ οἱ Ἄγγλοι οἱ ὁποῖοι εἶναι κύριοι τοῦ παγκοσμίου ἐμπορίου, διέτρεψαν εἰς πάντα τὰ εἶδη τῆς ἀνθρωπότητος σκέψεως.

Ἄν λοιπὸν ὁ νέος, ὅστις ζητεῖ τὴν χειρὰ σας ἔχει χαρακτήρα ποῦ νὰ σᾶς ἀρέσῃ νὰ σκεφθῆτε ὅτι τὸ ἐπάγγελμά του ἀπαιτεῖ προσοχὴν ἀντιλήψεως ἐργασίας καὶ μεθόδου καὶ ὅτι αἱ ἀσχολίαι του νὰ εἶναι ἐκεῖναι, τὰς ὁποῖας ἡμπορεῖ νὰ λησμονήσῃ εὐκολώτερον ἐπανερχόμενος εἰς τὸ σπῆτι του. Λοιπὸν εἶναι καλὸς σύζυγος καὶ καλὸς πατήρ καὶ ἂν ζητιάξετε τρυφῶσας θὰ ἴδητε ὅτι μετὰ τῶν ἐμπόρων γίνονται οἱ καλύτεροὶ καὶ πολυπληθέστεροὶ γάμοι.

Διασκευῆ ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ (ἀκολουθεῖ.) Δόξ. Δ. Ε.

Κυρίως τις κλέψας ἰχθὺν εὐμεγέθη, ἔκρυπεν αὐτὸν ὑπὸ τὸ ἐνδομῆτον καὶ νομίμας ὅτι δὲν εἰφαινετο ὄψετο ἀπῶν. Καθ' ὁδὸν ὅμως ἀστυνομικός κλητὴρ ἀντιληφθεὶς τὸ κλοπιμαῖον, συλλαμβάνει τὸν κλέπτην ἀπὸ τοῦ τραχήλου καὶ τῷ λέγει μετὰ πατρικοῦ ὕφους: — Φῦε μου, ὅταν ἄλλοτε σοῦ ἔλθῃ ἡ ὄρεξις νὰ κλέψῃς, σὲ συμβουλεύω ἢ νὰ φορέσῃς μακρύτερον ρούχο ἢ νὰ κλέπτῃς μικρότερον πρᾶγμα.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΙΖΥΗΝΟΥ

ΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ 4ου ἀριθμοῦ.)

Ἡνατιον πῦρ, ἔφερον νεῦρον καὶ ἐσοκούζια τὴν ἐκκλησίαν, δταν ἦτο καθημερινή. Τὰς ἑορτὰς καὶ Κυριακάς, κατὰ τὴν ὁρῶν ἐξεραγῶγον τὴν ἀδελφὴν μου, νὰ σταθῇ κάτω ἀπὸ τὸ εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον ἀνεγίνωσκεν ὁ λειτουργὸς ἀπὸ τῆς Ὁραίας Πύλης. Κατὰ τὴν λειτουργίαν, ἠπλωσα χαμαὶ τὸ χράμι, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἔπιπεν ἡ ἀσθενὴς πρόμυτια, διὰ νὰ περᾶσουν τὰ Ἅγια ἀπὸ ἐπάνω της. Κατὰ δὲ τὴν ἀπόλυσιν, ἔφερον τὸ προσκεφάλον της ἐνώπιον τῆς ἀριστερᾶς τοῦ Ἱεροῦ θύρας, διὰ νὰ γοιαιζῇ ἐπ' αὐτοῦ, ὡς ποῦ νὰ ξεφορέσῃ ὁ πατὴρ ἐπάνω της καὶ νὰ τῆς σταυρώσῃ τὸ πρόσωπον μὲ τὴν Λόγχην, ψιθυρίζον τὸ « Σταυρωθέντος σου, Χριστέ, ἀνηρέθη ἡ τυραννίς, ἐπατήθη ἡ δύναμις τοῦ Ἐχθροῦ, κτλ. ».

Καὶ εἰς ὅλα δὲ ταῦτα μὲ παρηκολούθει ἡ πτωχὴ μου ἀδελφὴ μὲ τὴν ὠχρὰν καὶ μελαγχολικὴν της ὄψιν, μὲ τὸ ἄργιν καὶ ἀβέβαιον βῆμά της, ἐκλύονσα τὸν οἶκτον τῶν ἐκκλησιαζομένων καὶ προκαλοῦσα τὰς εὐχὰς αὐτῶν ὑπὲρ ἀναρρώσεώς της· ἀναρρώσεως, ἣτις δυστυχῶς ἤρχει νὰ ἐπέλθῃ.

Ἀπ' ἐναντίας, ἡ ὑγρασία, τὸ ψῦχος, τὸ ἀπύνηδες καί, μὰ τὸ ναί, φοικαλέον τῶν ἐν τῷ ναῷ διανυκτερεύσεων, δὲν ἤρρησαν νὰ ἐπιδράσουν βλαβερῶς ἐπὶ τῆς ἀσθενοῦς, τῆς ὁποίας ἡ κατὰστασις ἤρρησε νὰ ἐμπέτῃ τὸς ἐσχάτους φόβους.

Ἡ μήτηρ μου τὸ ἐνόησε, καὶ ἤρρησε, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἐκκλησίᾳ νὰ δεικνύῃ θλιβερὰν ἀδιαφορίαν πρὸς πᾶν ὅ,τι δὲν ἀπέβλεπε τὴν ἀσθενῆ. Δὲν ἤνοιγε τὰ χεῖλη της πρὸς σὺδνα πλέον, εἰμὴ πρὸς τὴν Ἄγγιν καὶ πρὸς τοὺς ἀγίους, ὁσάκις ἐπροσηύχετο,

Μίαν ἡμέραν τὴν ἐπιλοίασα ἀπαρητήρητος, ἐνῶ ἔκλαιε γονυπετῆς πρὸ τῆς εἰκόνας τοῦ Σωτήρος.

— Πάρε μου ὅποιο θέλεις, ἔλεγε, καὶ ἀφῆσέ μου τὸ κορίτσι. Τὸ βλέπω πῶς εἶναι γιὰ νὰ γίνῃ. Ἐνθυμήθηκες τὴν ἀμαρτίαν μου καὶ ἐβάδθηκες νὰ μοῦ πάρῃς τὸ παιδί, γιὰ νὰ μὲ τιμωρήσῃς. Εὐχαριστῶ σε, Κύριε!

Μετὰ τινα; στιγμὰς βαθείας σιγῆς, καθ' ἣν τὰ δάκρυά της ἠκούοντο σιάζοντα ἐπὶ τῶν πλακῶν, ἀνεστῆσεν ἐκ βάθους καρδίας, ἐδίστασεν ὀλίγον, καὶ ἔπειτα ἐπροσέθεσεν

— Σοῦ ἔφερα δύο παιδιά μου στὰ πόδια σου . . . χάρισέ μου τὸ κορίτσι!

Ὅταν ἤκουσα τὰς λέξεις ταύτας, παγερὰ φοικιάσις διέτρεξε τὰ νεῦρά μου καὶ ἤρρησαν τὰ αὐτιά μου νὰ βοῖζον. Δὲν ἠδυνήθη ν' ἀκούσω περιπέλον. Καθ' ἣν δὲ στιγμήν εἶδον, ὅτι ἡ μήτηρ μου, καταληφθεῖσα ὑπὸ φοβερᾶς ἀγωνίας, ἔπιπεν ἀδρανῆς ἐπὶ τῶν μαρμάρων, ἐγὼ ἄντι νὰ δρᾶμω πρὸς βοήθειάν της, ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας νὰ φύγω ἐκ τῆς ἐκκλησίας τρέχων ὡς ἕξ' ἄλλοις καὶ ἐκβάλλον κραυγὰς, ὡς εἴην ἠπειλεῖ νὰ μὲ συλλάβῃ ὁρατὸς αὐτὸς ὁ θάνατος.

Οἱ ὀδόντες μου συνεκρούοντο ὑπὸ τοῦ τρόμου, καὶ ἐγὼ ἔτρεχον καὶ ἀκόμη ἔτρεχον. Καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσω, εὐρέθην ἕξαφρα μακρῶν, πολὺ μακρῶν τῆς ἐκκλησίας. Τότε ἐστάθην νὰ πάρω τὴν ἀνατολήν μου, κ' ἐτόλμησα νὰ γυρίσω νὰ ἴδω ὅποιον μου. Καεὶς δὲν μ' ἐκνῆγγει.

Ἡρρησά λοιπὸν νὰ συνέρχωμαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἤρρησα νὰ συλλογίζωμαι.

Ἀνεκάλεσα εἰς τὴν μνήμην μου ὅλα; τὰς πρὸς τὴν μητέρα τρυφερότητα; καὶ θωπείας μου. Προσεπάθησα νὰ ἐνθυμηθῶ μήπως τῆς ἐπιτασά ποτε, μήπως τὴν ἀδικησά, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη.

Ἀπ' ἐναντίας εὐρισκον, ὅτι ἀφ' ὅτου ἐγεννήθη αὐτὴ ἡ ἀδελφὴ μου, ἐγὼ ὄχι μόνον δὲν ἠγαπήθη, ὅπως τὸ ἐπεθύμουν, ἀλλὰ

τοῦτ' αὐτὸ παρηγωνιζόμεν ὀλονὲν περισσότερον. Ἐενθυμήθην τότε, καὶ μοὶ ἐφάνη, διὲ ἐνόησα, διατὶ ὁ πατήρ μου ἐουνήθισε νὰ μὲ δομάξῃ «τὸ ἀδικημένο μου». Καὶ μὲ ἐπῆρε τὸ παράπονον καὶ ἤρρησα νὰ κλαίω. Ὡ εἶπον, ἡ μητέρα μου δὲν μὲ ἀγαπᾷ καὶ δὲν μὲ θέλει! Ποτε, ποτε πλέον δὲν πηγαίνο εἰς τὴν ἐκκλησίαν! Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν μας περιλύπος καὶ ἀπηλιτισμένος. Ἡ μήτηρ μου δὲν ἤρρησε νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ μετὰ τῆς ἀσθενοῦς. Ἐπειδὴ ὁ ἱερεὺς, ταραχθεὶς ὑπὸ τῶν κραυγῶν μου, ἐμβῆκεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅταν εἶδε τὴν ἀσθενῆ, συνεβούλευσε τὴν μητέρα μου νὰ τὴν μετακομίσῃ.

— Ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος, θγατέρα, τῷ εἶπε, καὶ ἡ χάρις του φθάνει εἰς ὅλη τὴν οἰκουμένη. Ἄν εἶνε γιὰ νὰ γιάνῃ τὸ παιδί σου θὰ τὸ γιάνῃ καὶ σὸ σπῆτι σου.

Δυστυχῆς ἡ μήτηρ ἣτις ἤκουσε! Διότι αὐτοὶ εἶναι οἱ τυπικοὶ λόγοι μὲ τοὺς ὁποῖους οἱ ἱερεῖς ἀποπέμποντο συνήθως τοὺς ἐτοιμοθανάτους, διὰ νὰ μὴ ἐκνεύσουν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ βεδηλωθῇ ἡ ἐροότης τοῦ τόπου.

Ὅταν ἐπανεῖδον τὴν μητέρα μου, ἦτον ὑπὲρ ποτε θλιβερά. Ἀλλὰ πρὸς ἐμὲ ἰδίως ἐφέρεθη μὲ πολλὴν γλυκύτητα καὶ προσήγειαν. Μὲ ἔλαβε εἰς τὴν ἀγκάλην της, μ' ἐδώκεν καὶ μ' ἐφίλησε τρυφερὰ καὶ ἐπανελημμένως. Ἐνόμιζες διὲ προσεπάθει νὰ μ' ἐξλιέωσῃ.

Ἐν τούτοις ἐγὼ τὴν νύκτα ἐκεῖνην οὔτε νὰ φάγω ἠμπούρεσα, οὔτε νὰ κοιμηθῶ. Ἐκοιτόμην εἰς τὸ στρώμα μὲ καμμομένους ὀφθαλμούς, ἀλλ' ἔτειναν τὰ ὄτα προσεκτικὰ πρὸς πᾶσαν κίνησιν τῆς μητρός μου, ἡ ὁποία, ὅπως πάντοτε, ἠγρύπνει παρὰ τὸ προσκεφάλιον τῆς ἀσθενοῦς.

Θὰ ἦτον ἴσως μεσάνυκτα, δταν ἤρρησε νὰ πηγαυοέρεται εἰς τὸ δομάτιον. Ἐνόμιζον διὲ ἔστρωσε νὰ κοιμηθῇ, ἀλλ' ἠπατώμην. Διότι μετ' ὀλίγον ἐκάθησε καὶ ἤρρησε νὰ μοιρολογῇ χαμηλοφώνως.

Ἦτο τὸ μοιρολόγι τοῦ πατρός μας. Πρὶν ἀσθενήσῃ ἡ Ἄγγιν, τὸ ἔφαλλε πολὺ συχνά, ἀλλ' ἀφ' ὅτου ἀσθενήσῃ, τὸ ἤκουον διὰ πρῶτον φοράν.

Τὸ μοιρολόγιον τοῦτο εἰσίνθησεν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ πατρός μου, κατὰ παραγγελίαν αὐτῆς, ἠλιοκαῆς ρακένδυντος Γύφτος, γνωστὸς εἰς τὰ περιχώρα μας διὰ τὴν δεξιότητα εἰς τὸ σιχοργεῖν αὐτοσχεδίως.

Μοὶ φαίνεται, ὅτι βλέπω ἀκόμη τὴν μαύρην καὶ λιγδερὰν κόμην, τοὺς μικροὺς καὶ φλογεροὺς ὀφθαλμούς καὶ τ' ἀνοιχτὰ καὶ τριχομῆνα στήθη του.

Ἐκάθητο ἐνδοθεν τῆς ἀδελίου ἡμῶν θύρας, περιτοισιτισμένος ὑπὸ τῶν χαλκῶν ἀγγείων, ὅσα εἰούναζε διὰ νὰ γανώσῃ. Καὶ, μὲ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ ὤμου, συνώδεσε τὸν πένθιμον αὐτοῦ σκοπὸν, μὲ τοὺς κλαυθμηροὺς ἤχους τῆς τριχορδοῦ του λύρας.

Πρὸ αὐτοῦ ἡ μήτηρ μου ὀρθία ἐβάσταζε τὴν Ἄγγιν εἰς τὴν ἀγκάλην της καὶ ἤκουε προσεκτικὴ καὶ δακρυόουσα.

Ἐγὼ τὴν ἐκράτουον σφιγτὰ ἀπὸ τοῦ φορέματος καὶ ἐκρυπτον τὸ πρόσωπόν μου εἰς τὰς πτυχὰς αὐτοῦ, διότι ὅσον γλυκεῖς ἦσαν οἱ ἦχοι ἐκεῖνοι, τόσον φοβερὰ μοὶ ἐφαίνετο ἡ μορφή τοῦ ἀγρίου ἦτον ψάλτου.

Ὅταν ἡ μήτηρ μου ἔμαθε τὸ θλιβερὸν μάθημα, ἔλυσεν ἀπὸ τὸ ἄκρον τῆς καλύπτρας της καὶ ἔδωκεν εἰς τὸ Ἄθιγγανον δύο ρομυμῆδες. — Τότε εἰχομεν ἀκόμη ἀρκετούς. — Ἐπειτα παρήθηκεν εἰς αὐτὸν ἄρτον καὶ ὄνον καὶ ὅ,τι προσεφάγιον εὐρέθη πρὸς χεῖρον. Ἐνῶ δὲ ἐκεῖνος ἔτρωγε κάτω, ἡ μήτηρ μου εἰς τὸ ἀνώγει ἐπανελάμβανε τὸ ἐλεγεῖον κατ' ἰδίαν διὰ νὰ τὸ στερεώσῃ εἰς τὴν μνήμην της. Καὶ φαίνεται ὅτι τὸ εἶρε πολὺ ὥραον. Διότι καθ' ἣν στιγμήν ὁ Κατοῖβελος ἀνεχώρει, ἔδραμε κατόπιον του καὶ τῷ ἐχάρισεν ἐν ἀπὸ τὰ σαλιβάρια τοῦ πατρός μου.

— Θεὸς σχωρέσει τὸν ἄνδρα σου, κύφη! ἐφώνησεν ἔκθαμβος ὁ ραμφόδος, καὶ φορτωθεὶς τὰ χάλκινά του σκευὴ ἐξῆλθε τῆς αὐλῆς μας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΕΝΝΙΕΣ

Αί απόκρηφο ἤρχισαν κρύαι καὶ ἐτελείωσαν κρυώτεραι.
Εἰς τοῦτο βέβαιαι συνετέλεσαν ἀφ' ἐνός ἢ ἐπιμονῆ τοῦ κακοῦ
κατοῦ καὶ ἀφ' ἐτέρου ἢ οικονομικῆ καχεξία τοῦ κόσμου.

* Ἐν τούτοις δὲν ἔλειψαν γὰρ τὴν ὄρκο καὶ πέριξ δέξα μακα-
ράδες.

Οἱ ὅποιοι ὅμως ἐκίνουν μᾶλλον τὴν βδελυγμίαν παρὰ τὴν θυ-
μηδίαν.

* Ἐβλέπε τις νὰ σύρον τὰ κορυφία των ἐπὶ τῶν λασπομένων
πεσοδρομίων καὶ νὰ κάμουν διαφορὸν ἀπομιμήσεις μετὰ λουλα-
κισμένα πρόσωπα των.

* Ἐξ ὅσον εἶδομεν ἐπεδοκιμάσαμεν μόνον τὴν ἐμφάνισιν τοῦ
κλασικοῦ βαποριοῦ. Διότι ἐφέτος εἶχε τὴν λόγον του. Δὲν ἔβραινεν
ἐπὶ ξηρᾶς, ἀλλ' ἐπὶ λασποθαλάσσης.

Δὲν ἐπεδοκιμάσαμεν ὅμως τὴν καὶ πάλιν ἐμφάνισιν τῶν φου-
στανελλοφόρων. Τὰ ὄντα αὐτὰ φέροντα τὸ ἐθνικὸν μας ἔνδυμα
περιφέρονται ἀπὸ καπηλείου εἰς καπηλεῖον καὶ ἐπιδεικτικῶς χο-
ρεύοντα δεκαρολοῦν.

Δὲν ἐννοοῦν ἐπὶ τέλους τὰ ὄντα αὐτὰ ὅτι εἶναι κακῶν κάκιστον
φέροντα τὸ τίμιον αὐτὸ ἔνδυμα νὰ ζητοῦν ἐλεημοσύνην; Διότι τί
ἄλλο μπορεῖ νὰ χαρακτηρησθῇ ἢ δεκαρολογία ἐντὶ ἀπὸ ἐλεημο-
σύνην καὶ μάλιστα τοῦ χειροτέρου εἶδους.

* Οἱ Τατανλιανοὶ τὴν Καθαρὰν Δευτέραν ἦσαν ἀηλιτισμένοι.
* Ὀλίγοι κινῆς ἀνῆλθον εἰς τὸ προάστειόν των ὅπως παρηγγυροῦσαν.
Τὸ χιόνι ἐκεῖ καὶ οἱ λάσπες ἐφθασαν εἰς παρομιώδη κατάστασιν.

* Ἐπὶ τέλους ἡ Δημαρχία ἀπεφάσισε νὰ κατασκευάσῃ τὴν
βοηθειὰ καὶ τοῦ ἀρμενικοῦ νοσοκομείου τοῦ Παγκαλιτίου, εὐρεῖαν
ὁδὸν περὶ τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρως. Ἡ ὁδὸς αὕτη θὰ ἀρχεῖται ἀπὸ
τοῦ γαλλικοῦ νοσοκομείου, θὰ διέρχεται τοῦ Βαλιδῆ-τοσεμέ, Ἐλμᾶ
δαῖ καὶ θὰ καταλήγῃ ἀπέναντι τοῦ κήπου τοῦ Ταξείμιου. Ἡ ἀπό-
φασις λοιπὸν ὑπάρχει, νὰ εἰδῶμεν τώρα πότε θὰ ἀποφασισθῇ ἢ
ἐκτέλεσται.

* Μολοντοὶ ὀμιλοῦν σιγᾶν ὅτι ἡ ἀστυνομία ἔλαβε δραστηρία
μέτρα ὅσον ἀφορᾷ τοὺς πυροβολισμούς, ἐν τούτοις καθ' ἑκάστην
νύκτα, σχεδὸν μέχρι πρωίας ἀκούονται δημοβροντία περιστροφῶν
καὶ ἐπίστε κομπουριῶν.

* Ἄλλ' ὁ κόσμος, τόσο ἐκονήθησεν ὥστε οὔτε κἂν λόγον
κάμνει. Ἰσως τότε θὰ κάμῃ λόγον ὅταν πλέον παύσῃ νὰ ἀκούῃ
νοὺς πυροβολισμῶν. Ἦρχισεν νὰ τοὺς θεωρῇ φρονηκὴν κατάστασιν.

* Ἐφέτος ὁ κόσμος δι' ἕν πράγμα μόνον δὲν ἠμπορεῖ νὰ πα-
ραπονεθῇ, διὰ τὰ θῆατρα. Οἱ θίασοι ἐπλημύρισαν τὴν πόλιν
μας, καὶ θίασοι μάλιστα ἀξιοὶ λόγου, οἱ ὅποιοι καθὼς λέγουν ἔ-
καμαν λαμπροὺς δουλεις. Ὁ θίασος τῆς δεσποινίδος Κοτοπούλη,
τοῦ ἀστέρου αὐτοῦ τῆς ἑλληνικῆς σκηρῆς, ὅστις μᾶς κατεμάγευ-
σεν, ἀφοῦ ἐπλήρωσεν ὅλα τὰ ἔξοδά του καὶ ἐκαλοπέρασε μάλιστα
συνατέφερε ἀναχωρῶν καὶ 1500 εἰκοσάφραγκα καθαροῦ κέρδους.
Νὰ δουλεῖα μὴ φορᾷ.

* Τὴν ἀναχώρησιν ὅμως τοῦ θίασου Κοτοπούλη διεδέχθη
ἄλλο; λαμπρὸς θίασος, ἀφιχθεὶς πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ὁ τοῦ ἀρί-
στου καλλιτέχρου μας καὶ μουσικοῦ κ. Κοκκίτη. Θὰ εἶναι εὐ-
χάριστον νὰ ἀκούσωμεν καὶ ἑλληνικὸν μελόδραμα εἰς τὴν πόλιν
μας, πράγμα τὸ ὅποιον δὲν γίνεται σιγᾶν.

* Οἱ στοιχειοθῆται μιμούμενοι τὰς ἄλλας συντεχνίας σκέπτον-
ται νὰ ἀρῶν τὴν κρυακὴν. Τοῦτο ὅμως, λέγεται, ὅτι δὲν ἐγένετο
δεχτὸν ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν ἐφημερίδων. Νομίζομεν ὅτι πρέπει νὰ
ἐπικρατήσουν δικαιοῦται σκέψεις παρὰ τοὺς τελευταίους. Διότι
εἶναι δίκαιον νὰ ἀναπαύονται καὶ οἱ στοιχειοθῆται μίαν τοῦλάχισ-
τον ἡμέραν τὴν ἐβδομάδα.

* Ἡ ἔταιρεία τῶν τροχοδρομῶν ἐξήλεσε τὴν πολιτείαν
τῆς ἔταιρείας τῶν ἀνατολικῶν σιδηροδρόμων. Τῆς νυκτὸς τὰ
τραῖνα τούτων θεοσκοπέται, τῆς νυκτὸς τὰ τραῖβα ἐπίσης θεο-
σκοπέται. Καὶ ἡ κακία αὕτη ἔλαβε τοιαύτας διαστάσεις,

ὥστε μερικοὶ τῶν ἐπιβατῶν τοῦ Βεσικὰς ἐδέησε νὰ λάβουν τὰ
μέτρα των. Ἐφοδιάζονται διὰ μικρῶν κηρίων, τὰ ὅποια ἀνάπτουν
κωλῶντες αὐτὰ ἐπὶ τῶν παραθύρων καὶ οὕτω κατὰ τὸ ὑπερ-
ριστὸν διάστημα μέχρι Ὀρτάκιοι δύνανται νὰ ἀναγνώσουν τὴν
ἐφημερίδα των. Βεβαίως οἱ ὁδηγοὶ κάμνουν παρατηρήσεις, ἀλλὰ
δὲν εἰσακούονται.

ΕΚΛΟΣΕΙΣ:

* Ἐξεδόθη τὸ καὶ ὑφ' ἡμῶν προαναγγελθὲν μηνιαῖον περιοδικὸν
τοῦ κ. Α. Μελαχρονοῦ, ἢ Ζωῆ. Ἡ πόλις ἡμῶν σπανίως βλέπει
τόσον καλλιτεχνικὴν ἐκτύπωσιν καὶ σπανιώτατα τόσοσιν πλουσίαν
ὕλην ὑπὸ ἔποψιν ποιότητος. Διακρίνη τις ἀληθινὴν ζωὴν πάλλοσαν
εἰς τὰς σελίδας του, ζωὴν σφουγγώσαν, μετ' ὥρα ἰδανικὰ καὶ ἄ-
φθονον ποιητικῶν μέθων. Ἐνταῦθα ἀλήθεια δυστυχῶς ὅτι δι' ἕνα τοιοῦ-
τον σύγγραμμα, τοῦ ὁποίου ἢ περισσότερα συνεργασία ἀνήκει εἰς
τὴν συμβολικὴν σχολὴν, σχολὴν ἀκόμη ἀπρόσιτον εἰς τὸ δημοσίον
μας, τὸ κοινὸν μας δὲν εἶναι παρεσκευασμένον, ἀλλ' οἱ ὀλίγοι δυ-
νήμενοι νὰ εἰσοδύσων εἰς τὴν ὁμορφίαν του θὰ τὸ ἀναγνώσουν ἀπλή-
τως, θὰ εὔρουν εἰς αὐτὸ ἕνα σταθμὴν ἀναπαύσεως εὐάρεστον,
ἀπὸ κόπωσης, προερχομένην ἀπὸ τὴν ρουτίαν τῶν καθημερινῶν
μας ἐφημεριῶν καὶ ἄλλων τινῶν ἐκδόσεων.

* Ἡ Ζωὴ τοῦ κ. Α. Μελαχρονοῦ, τοῦ ποιητοῦ τοῦ Ὀ δρόμος
φέρει καὶ τῶν Παραλλαγῶν, ἀμφιβολία δὲν ὑπάρχει ὅτι μέλλει
νὰ πληρώσῃ ὑπάρχον ἤδη καὶ αἰσθητῶν κενόν, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο
θὰ κινήσῃ κάπως καὶ τοὺς λογίους μας, τοὺς ἀξίους τοῦ ὀνό-
ματος λογίους μας, νὰ ἀρῶσιν τὴν νύκην καὶ νὰ κινήθωσιν.

Γ. Μος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Καββαδιαν, Σαγγάη. — Φύλλα στέλλονται εἰς ἐγγραφέν-
τας συνδρομητάς. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Περιμένομεν καμμίαν ἐντύ-
πωσιν ἐκ τῶν μερῶν ἐκείνων.

Κον Τέλλον, Ἄδδης, Ἀμπέμπι. — Φύλλα σᾶς στέλ-
λομεν. Περιμένομεν νὰ μᾶς γράψετε κάτι περὶ Ἄβρυσσιν.

Ἄστραπὴν, Πέραν. — Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον. Σᾶς εὐχαρι-
στοῦμεν, ἂν εὔρη καιρὸν ὁ Ὀμηρικὸς θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ.

Κον Ἄλ. Μ. Πέραν. — Ὁραία ἢ πραγματεία σας, φαίνεται
ὅτι ἔχετε καλὰς φιλοσοφικὰς ἀρχάς. Ἄλλ' αἱ θεωρίαι σας αὐταὶ
δὲν εἶναι δυνατὴν νὰ ξενίσουν κάπως τοὺς ἠθικολόγους μας; Νο-
μίζετε ὅτι ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ἐπιπεδὸν ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον δύναται
νὰ χωνεύσῃ δι' τύχη;

Ἄδα Β. Δ. Πέραν. — Θὰ μᾶς ὑποχρεώσητε.

Ο ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ πωλεῖται εἰς τὸ κατά-
στημα τοῦ κ. Νικολάου Καρκαδάκη ἐν
ὁδῷ Χαυδάλ-μπασῆ ἀριθμ. 5, ἀπέναντι τῆς
διόδου Εὐρώπης.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΣΑΡΗΓΙΑΝΝΗ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

22 — Γιουκσέκ Καλδιρίμ, — 22.

Παντὸς εἴρους βιβλία νέα καὶ μεταχειρισμένα βιβλία σπάνια
ἐξηρητημένα, δυσεύρετα κ.τ.λ. — Προμήθεια οἰουδήποτε βιβλίου
ἐπὶ παραγγελίᾳ καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. — Ἀγορὰ βιβλίων δια-
φόρων νέων ἢ μεταχειρισμένων καθὼς καὶ ὁλοκλήρων βιβλιοθη-
κῶν. — Ἐγγραφή συνδρομητῶν εἰς ὅλα τὰ Ἑλληνικὰ περιοδικά.
— Ἐργασία τυπολογικῆ καὶ βιβλιοδετικῆ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΣΑΣ
Κουρσὸν χάν, ἀριθμ. 3.